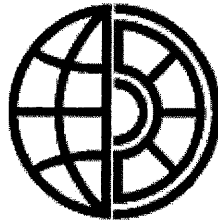

Międzynarodowy Instytut Unifikacji Prawa
Prywatnego

Institut international pour l'unification du droit privé

ORGANISATION INTERGOUVERNEMENTALE
POUR LES TRANSPORTS INTERNATIONAUX
FERROVIAIRES

OTIF

ZWISCHENSTAATLICHE ORGANISATION FÜR DEN
INTERNATIONALEN EISENBAHNVERKEHR

MIĘDZYRZĄDOWA ORGANIZACJA
MIĘDZYNARODOWYCH PRZEWOZÓW KOLEJAMI

KONFERENCJA DYPLOMATYCZNA W CELU PRZYJĘCIA
PROTOKOŁU KOLEJOWEGO KONWENCJI W SPRAWIE
MIĘDZYNARODOWYCH ZABEZPIECZEŃ NA
SKŁADNIKACH MAJĄTKU RUCHOMEGO
Luksemburg, 12-23 lutego 2007 r.

UNIDROIT/OTIF 2006
DCME-RP – Doc. 5
Język oryginału:
angielski/francuski
lipiec 2006 r.

**KONWENCJA
W SPRAWIE MIĘDZYNARODOWYCH ZABEZPIECZEŃ NA
SKŁADNIKACH MAJĄTKU RUCHOMEGO
(przyjęta 16 listopada 2001 r. w Kapsztadzie)**

Zakazuje się niedozwolonego powielania tekstu Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego, Protokołu Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego, dotyczącego szczegółowych kwestii w zakresie sprzętu lotniczego, w celach innych niż do użytku prywatnego. Wnioski o uzyskanie pozwolenia na powielanie należy kierować do sekretariatu UNIDROIT i dyrektora biura administracyjno-usługowego Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

**KONWENCJA
W SPRAWIE MIĘDZYNARODOWYCH ZABEZPIECZEŃ NA SKŁADNIKACH
MAJĄTKU RUCHOMEGO**

PAŃSTWA BĘDĄCE STRONAMI NINIEJSZEJ KONWENCJI,

ŚWIADOME istnienia potrzeby zakupu i wykorzystywania majątku ruchomego o wysokiej wartości lub szczególnym znaczeniu gospodarczym oraz ułatwienia finansowania zakupu i wykorzystywania takiego sprzętu w sposób efektywny;

UZNAJĄC w tym celu korzyści płynące z finansowania opartego na aktywach i leasingu, oraz pragnąc ułatwić tego rodzaju transakcje poprzez ustanowienie wyraźnych zasad, które by to regulowały;

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ potrzeby dopilnowania, aby zabezpieczenia na takich składnikach majątku ruchomego były powszechnie uznawane i chronione;

PRAGNĄC zapewnić szeroko zakrojone i wspólne korzyści ekonomiczne dla wszystkich zainteresowanych stron;

WIERZĄC, że takie zasady muszą odzwierciedlać zasady leżące u podstaw finansowania opartego na aktywach i leasingu, oraz że wspierają niezależność stron konieczną w przypadku takich transakcji;

ŚWIADOME istnienia potrzeby ustanowienia ram prawnych dla międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach takiego majątku ruchomego i utworzenia międzynarodowego systemu rejestracji służącego ich ochronie;

BIORĄC POD UWAGĘ cele i zasady sformułowane w obowiązujących konwencjach w sprawie takiego majątku;

PODJEŁY następujące postanowienia:

ROZDZIAŁ I

Zakres stosowania i przepisy ogólne

Artykuł 1 - Definicje

W niniejszej Konwencji, o ile z kontekstu nie wynika inaczej, następujące terminy mają następujące znaczenie:

- (a) „umowa” oznacza umowę o zabezpieczenie, umowę sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności lub umowę leasingu;
- (b) „cesja” oznacza umowę, na mocy której, niezależnie od tego czy w drodze zabezpieczenia czy inaczej, cesjonariusz uzyskuje prawa powiązane wraz z przeniesieniem związanego z nimi międzynarodowego zabezpieczenia lub bez ich przeniesienia;

- (c) „prawa powiązane” oznaczają wszystkie prawa do płatności lub innych świadczeń spoczywających na dłużniku na mocy postanowień umowy, które są powiązane z przedmiotem lub nim zabezpieczone;
- (d) „wszczęcie postępowania upadłościowego” oznacza moment, w którym postępowanie upadłościowe uznaje się za rozpoczęte w rozumieniu obowiązującego prawa upadłościowego;
- (e) „nabywca warunkowy” oznacza nabywcę, z którym podpisywana jest umowa sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności;
- (f) „sprzedający warunkowy” oznacza sprzedającego, z którym podpisywana jest umowa sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności;
- (g) „umowa sprzedaży” oznacza umowę sprzedaży przedmiotu nabywcy przez sprzedającego, inną niż umowa, której definicja znajduje się powyżej w lit. a);
- (h) „sąd” oznacza sąd lub trybunał administracyjny lub arbitrażowy ustanowiony przez Państwo umawiające się;
- (i) „wierzyciel” w ramach umowy o zabezpieczenie oznacza wierzyciela zabezpieczonego, w ramach umowy sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności oznacza warunkowego sprzedającego lub w ramach umowy leasingu oznacza leasingodawcę;
- (j) „dłużnik” w ramach umowy o zabezpieczenie oznacza ustanawiającego prawo rzeczowe, w ramach umowy sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności oznacza warunkowego nabywcę, w ramach umowy leasingu oznacza leasingodawcę lub osobę, której udział w przedmiocie jest obciążony prawami lub zabezpieczeniami nieobjętymi umowami, które mogą zostać zarejestrowane;
- (k) „syndyk” oznacza osobę upoważnioną do zarządzania reorganizacją lub likwidacją, w tym osobę upoważnioną tymczasowo i, o ile zezwala na to obowiązujące prawo, dłużnika będącego w posiadaniu;
- (l) „procedura upadłościowa” oznacza bankructwo, likwidację lub innego rodzaju zbiorowe postępowanie sądowe lub administracyjne, w tym postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego, w ramach których majątek i interesy dłużnika podlegają kontroli lub nadzorowi sądu ze względu na reorganizację lub likwidację;
- (m) „osoby zainteresowane” oznaczają:
 - (i) dłużnika;
 - (ii) każdą osobę, która, w celu zapewnienia wykonania jakichkolwiek zobowiązań na rzecz wierzyciela, wydaje poręczenie lub udziela poręczenia lub żąda zabezpieczenia lub akredytywy lub jakiegokolwiek innej formy zabezpieczenia;
 - (iii) każdą inną osobę, która posiada prawa do przedmiotu;
- (n) „transakcja wewnętrzna” oznacza rodzaj transakcji, wymieniony w art. 2 ust. 2 lit. a) - c), w sytuacji gdy główne zabezpieczenia wszystkich zainteresowanych stron takiej transakcji i związany z nią przedmiot w czasie zawarcia umowy znajdują się (zgodnie z Protokołem) w tym samym Państwie umawiającym się, oraz jeżeli zabezpieczenie powstałe w wyniku transakcji zostało zarejestrowane w krajowym rejestrze w tym państwie umawiającym się, które zgodnie z art. 50 ust. 1 wydało deklarację;
- (o) „międzynarodowe zabezpieczenie” oznacza zabezpieczenie będące w posiadaniu wierzyciela, w przypadku którego stosuje się postanowienia zawarte w art. 2;
- (p) „Rejestr międzynarodowy ” oznacza usługi międzynarodowej rejestracji utworzone dla potrzeb realizacji celów niniejszej Konwencji lub Protokołu;
- (q) „umowa leasingu” oznacza umowę, na mocy której jedna osoba (leasingodawca) przyznaje prawo do korzystania lub kontrolowania przedmiotu (z możliwością zakupu

lub bez takiej możliwości) innej osobie (leasingobiorca) w zamian za uiszczanie ratalnych opłat lub innego rodzaju płatność;

- (r) „krajowe zabezpieczenie” oznacza zabezpieczenie odnoszące się do przedmiotu posiadane przez wierzyciela lub powstałe w wyniku wewnętrznej transakcji objętej deklaracją, o której mowa w art. 50 ust. 1;
- (s) „prawa i zabezpieczenia nieobjęte umowami” oznaczają prawa lub zabezpieczenia przewidziane przepisami prawa obowiązującymi w Państwie umawiającym się, które złożyło deklarację w rozumieniu art. 39 w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązań, w tym zobowiązań na rzecz Państwa, jednostek państwowych lub międzyrządowych lub prywatnych organizacji;
- (t) „zawiadomienie o zabezpieczeniu krajowym” oznacza zawiadomienie, które zostało zarejestrowane lub które ma zostać zarejestrowane w Rejestrze międzynarodowym zawierające informację o utworzeniu krajowego zabezpieczenia;
- (u) „przedmiot” oznacza przedmiot należący do kategorii, w przypadku której stosuje się postanowienia art. 2;
- (v) „wcześniej istniejące prawo lub zabezpieczenie” oznacza wszelkiego rodzaju prawo lub zabezpieczenie odnoszące się do przedmiotu lub utworzone lub powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji, zgodnie z art. 60 ust. 2 lit. a);
- (w) „wpływy z odszkodowania” oznaczają wpływy pieniężne lub niepieniężne przedmiotu wynikające z całkowitej lub częściowej utraty lub fizycznego zniszczenia przedmiotu lub jego całkowitej lub częściowej konfiskaty, zasądzonego odszkodowania lub rekwizycji;
- (x) „przyszła cesja” oznacza cesję, która ma zostać zrealizowana w przyszłości w momencie zaistnienia wspomnianego zdarzenia, niezależnie od tego czy owe zdarzenie ma charakter pewny czy nie;
- (y) „przyszłe międzynarodowe zabezpieczenie” oznacza zabezpieczenie, które ma zostać utworzone lub ustanowione na przedmiocie jako międzynarodowe zabezpieczenie w przyszłości w momencie zaistnienia wspomnianego zdarzenia (w tym nabycie przez dłużnika zabezpieczenia odnoszącego się do przedmiotu), niezależnie od tego czy owe zdarzenie ma charakter pewny czy nie;
- (z) „przyszła sprzedaż” oznacza sprzedaż, która ma zostać zrealizowana w przyszłości w momencie zaistnienia wspomnianego zdarzenia, niezależnie od tego czy owe zdarzenie ma charakter pewny czy nie;
- (aa) „Protokół” w odniesieniu do każdej kategorii przedmiotu i powiązanych praw, do których stosuje się Konwencja, oznacza Protokół w sprawie kategorii przedmiotu i powiązanych praw;
- (bb) „zarejestrowany” oznacza zarejestrowany w Rejestrze międzynarodowym, zgodnie z rozdziałem V;
- (cc) „zarejestrowane zabezpieczenie” oznacza międzynarodowe zabezpieczenie, które może zostać zarejestrowane lub zabezpieczenie nieobjęte umowami lub krajowe zabezpieczenie określone w zawiadomieniu o zabezpieczeniu krajowym zarejestrowanej zgodnie z rozdziałem V;
- (dd) „prawo lub zabezpieczenie nieobjęte umowami, które może zostać zarejestrowane” oznacza nieobjęte umowami prawo lub zabezpieczenie, które mogą zostać zarejestrowane zgodnie z deklaracją złożoną zgodnie z art. 40;
- (ee) „Kierownik rejestru” oznacza, w rozumieniu Protokołu, osobę lub jednostkę wyznaczoną na mocy Protokołu lub wyznaczoną zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b);
- (ff) „regulacje” oznaczają regulacje opracowane lub zatwierdzone przez organy nadzoru zgodnie z Protokołem;

- (gg) „sprzedaż” oznacza przeniesienie własności przedmiotu zgodnie z umową sprzedaży;
- (hh) „obligacje zabezpieczone” oznaczają obligacje zabezpieczone prawami zabezpieczającymi;
- (ii) „umowa o zabezpieczenie” oznacza umowę, na mocy której ustanawiający prawo rzeczowe przyznaje lub wyraża zgodę na przyznanie wierzycielowi zabezpieczonemu zabezpieczenia (w tym prawa własności) w odniesieniu do przedmiotu, w celu zagwarantowania wykonania aktualnych lub przyszłych zobowiązań spoczywających na ustanawiającym prawo rzeczowe lub osobie trzeciej;
- (jj) „prawa zabezpieczające” oznaczają zabezpieczenia powstałe w wyniku umowy o zabezpieczeniu;
- (kk) „Organ nadzoru” w rozumieniu Protokołu oznacza Organ nadzoru, o którym mowa w art. 7 ust. 1;
- (ll) „umowa sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności,” oznacza umowę sprzedaży przedmiotu, na podstawie której prawo własności jest przekazywane po spełnieniu warunku lub warunków określonego/określonych w umowie;
- (mm) „niezarejestrowane zabezpieczenie” oznacza objęte umowami zabezpieczenie lub nieobjęte umowami prawo lub zabezpieczenie (inne niż zabezpieczenie, w przypadku którego stosuje się art. 39), które nie zostało zarejestrowane, niezależnie od tego, zgodnie z Konwencją podlega obowiązkowi rejestracji czy nie; oraz
- (nn) „pisemny” oznacza namacalny sposób rejestrowania informacji (w tym informacji przekazywanych w drodze teletransmisji), możliwy do odtworzenia w namacalnej formie przy kolejnej okazji, i który w rozsądny sposób pozwala na określenie zgody osoby na rejestrację.

Artykuł 2 – Międzynarodowe zabezpieczenie

1. Niniejsza Konwencja reguluje tworzenie i skutki międzynarodowego zabezpieczenia w odniesieniu do określonych kategorii składników majątku ruchomego i powiązanych praw.
2. Dla celów niniejszej Konwencji międzynarodowe zabezpieczenie na składnikach majątku ruchomego jest zabezpieczeniem, utworzonym na mocy art. 7, umożliwiającym jednoznaczną identyfikację przedmiotu należącego do kategorii takich przedmiotów wymienionych w ust. 3 i określonych w Protokole:
 - (a) przyznane przez ustanawiającego prawo rzeczowe na mocy umowy o zabezpieczenie;
 - (b) nadane osobie, która jest warunkowym sprzedającym na mocy umowy sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności; lub
 - (c) nadane osobie, która jest leasingodawcą na mocy umowy najmu;
1. Zabezpieczenie, które mieści się w lit. a), nie mieści się w lit. b) ani c);
2. Kategorie, o których mowa w poprzednich ustępach to:
 - (a) płatowce, silniki samolotowe i śmigłowce;
 - (b) tabor kolejowy; i
 - (c) potencjał kosmiczny.
3. Właściwe przepisy określają, czy zabezpieczenie, w przypadku którego zastosowanie ma ust. 2, mieści się w ramach lit. a), b) lub c) tego ustępu.
4. Międzynarodowe zabezpieczenie odnoszące się do przedmiotu rozciąga się na wpływy z odszkodowania odnoszące się do tego przedmiotu.

Artykuł 3 – Zakres stosowania

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie w sytuacji, gdy, w momencie zawarcia umowy, na mocy której powstaje lub która przewiduje międzynarodowe zabezpieczenie, dłużnik znajduje się w Państwie umawiającym się.
2. Fakt, że wierzyciel znajduje się w Państwie nieumawiającym się nie wpływa na zastosowanie niniejszej Konwencji.

Artykuł 4 – Miejsce, w którym znajduje się dłużnik

1. Dla celów art. 3 ust. 1, dłużnik znajduje się w Państwie umawiającym się:
 - (a) zgodnie z przepisami którego został utworzony;
 - (b) w którym ma siedzibę lub siedzibę statutową;
 - (c) w którym znajduje się miejsce podejmowania decyzji; lub
 - (d) w którym znajduje się miejsce prowadzenia działalności.
2. Odniesienie w lit. d) poprzedniego ustępu do miejsca prowadzenia przez dłużnika działalności oznacza, o ile posiada on więcej niż jedno miejsce prowadzenia działalności, główne miejsce prowadzenia działalności lub, w sytuacji gdy nie posiada żadnego miejsca prowadzenia działalności- miejsce zamieszkania;

Artykuł 5 – Wykładnia i obowiązujące prawo

1. W ramach wykładni przepisów niniejszej Konwencji należy uwzględnić cele określone w jej preambule, międzynarodowy charakter i potrzebę promowania jednolitego i możliwego do przewidzenia jej stosowania.
2. Kwestie dotyczące spraw uregulowanych niniejszą Konwencją, które nie są wyraźnie w niej określone, mają zostać określone zgodnie z ogólnymi zasadami, na których się opierają lub, w przypadku braku takich zasad, zgodnie z obowiązującym prawem.
3. Odniesienia do obowiązującego prawa dotyczą wewnętrznych zasad prawa mającego zastosowanie na podstawie zasad międzynarodowego prawa państwa, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy.
4. W sytuacji gdy Państwo obejmuje kilka jednostek terytorialnych, z których każda ma własne zasady prawne dotyczące rozstrzyganej kwestii, i w sytuacji gdy nie wskazano właściwej jednostki terytorialnej, na podstawie przepisów prawa Państwa określa się, której jednostki terytorialnej zasady będą miały zastosowanie. W przypadku braku takich zasad zastosowanie ma prawo jednostki terytorialnej, z którą sprawa jest najbardziej związana.

Artykuł 6 – Związek między Konwencją i Protokołem

1. Niniejsza Konwencja i Protokół są traktowane i interpretowane jako jednolity dokument.
2. W razie rozbieżności między niniejszą Konwencją i Protokołem decydujące znaczenie ma Protokół.

ROZDZIAŁ II

Tworzenie międzynarodowych zabezpieczeń

Artykuł 7 – Wymogi formalne

Na mocy niniejszej Konwencji zabezpieczenie jest tworzone jako międzynarodowe zabezpieczenie, jeżeli umowa na mocy której zostaje utworzone lub która przewiduje zabezpieczenie:

- (a) ma formę pisemną;
- (b) odnosi się do przedmiotu, którym ustanawiający prawo rzeczowe, warunkowy sprzedający lub leasingodawca może rozporządzać;
- (c) umożliwia zidentyfikowanie przedmiotu zgodnie z Protokołem; oraz
- (d) w przypadku umowy o zabezpieczenie, umożliwia określenie zabezpieczonych obligacji, ale bez potrzeby określania kwoty lub maksymalnej kwoty zabezpieczonej.

ROZDZIAŁ III

Środki stosowane w przypadku uchybień

Artykuł 8 – Środki przysługujące wierzycielowi zabezpieczonemu

1. W przypadku uchybień, w rozumieniu art. 11, wierzyciel zabezpieczony, w stopniu określonym przez ustanawiającego prawo rzeczowe i zależnym od wszelkich deklaracji ewentualnie wydanych przez Państwo będące stroną, zgodnie z art. 54, może zastosować jeden lub kilka następujących środków:
 - (a) wejść w posiadanie lub przejąć kontrolę nad obciążonym na jego rzecz przedmiotem;
 - (b) sprzedać lub oddać w leasing każdy taki przedmiot;
 - (c) gromadzić lub pobierać wszelki przychód lub dochód z zarządzania lub wykorzystywania takiego przedmiotu;
2. Wierzyciel zabezpieczony może ewentualnie zwrócić się do sądu o wydanie orzeczenia umożliwiającego lub wskazującego na jakiegokolwiek działanie, o którym mowa w poprzednim ustępie.
3. Każdy środek określony w ust. 1 lit. a), b) lub c) lub w art. 13 jest wykonywany w sposób uzasadniony rynkowo. Środek uznaje się za wykonywany w uzasadniony rynkowo sposób, gdy zostaje wykonany zgodnie z postanowieniami umowy o zabezpieczenie, z wyjątkiem przypadków, gdy takie postanowienie jest w sposób wyraźny nieuzasadnione.
4. Wierzyciel zabezpieczony, który proponuje sprzedaż lub leasing przedmiotu, zgodnie z ust. 1, kieruje uzasadnione wcześniejsze zawiadomienie na piśmie o proponowanej sprzedaży lub leasingu do:
 - (a) zainteresowanych osób, o których mowa w art. 1 lit. m pkt i) i ii); oraz
 - (b) zainteresowanych osób, o których mowa w art. 1 lit. m) pkt iii), które zawiadomiły o swoich prawach wierzyciela zabezpieczonego w stosownym terminie przed sprzedażą lub leasingiem.
5. Wszelkie kwoty zgromadzone lub pobrane przez wierzyciela zabezpieczonego w wyniku zastosowania któregośkolwiek ze środków określonych w ust. 1 lub 2 podlegają zwolnieniu z obligacji zabezpieczonych.
6. W sytuacji gdy kwoty zgromadzone lub pobrane przez wierzyciela zabezpieczonego w wyniku zastosowania któregośkolwiek ze środków określonych w ust. 1 lub 2 przekraczają kwotę zabezpieczoną prawami zabezpieczającymi i wszelkie uzasadnione koszty powstałe w związku z zastosowaniem takiego środka, wówczas, o

ile sąd nie orzekł inaczej, wierzyciel zabezpieczony dzieli nadwyżkę między posiadaczami kolejnych zabezpieczeń, które zostały zarejestrowane lub, o których wierzyciel zabezpieczony poinformował i wypłaca pozostałą część ustanawiającemu prawo rzeczowe.

Artykuł 9 – Przeniesienie prawa własności w celu wywiązania się ze zobowiązań; zwolnienie

1. W jakimkolwiek momencie po uchybieniu, o którym mowa w art. 11, wierzyciel zabezpieczony i wszystkie zainteresowane osoby mogą uzgodnić, że prawo własności (lub jakiegokolwiek inne zabezpieczenie ustanawiającego prawo rzeczowe odnoszące się do) przedmiotu objętego prawami zabezpieczającymi jest przyznawane wierzycielowi zabezpieczonemu lub na odszkodowanie obligacji zabezpieczonych.
2. Sąd, na wniosek wierzyciela zabezpieczonego, może orzec, że prawo własności (lub jakiegokolwiek inne zabezpieczenie ustanawiającego prawo rzeczowe odnoszące się do) przedmiotu objętego prawami zabezpieczającymi jest przyznawane wierzycielowi zabezpieczonemu lub na odszkodowanie obligacji zabezpieczonych.
3. Sąd może rozpatrzyć wniosek, o którym mowa w poprzednim ustępie, jedynie wówczas, gdy kwota obligacji zabezpieczonych podlegająca odszkodowaniu w drodze nadania praw jest współmierna do wartości przedmiotu po uwzględnieniu wszelkich płatności dokonanych przez wierzyciela zabezpieczonego na rzecz zainteresowanych osób.
4. W jakimkolwiek momencie po uchybieniu, o którym mowa w art. 11, i przed sprzedażą obciążonego przedmiotu lub wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w ust. 2, ustanawiający prawo rzeczowe lub każda zainteresowana osoba może zwolnić prawa zabezpieczające w drodze pełnej wypłaty zabezpieczonych kwot, pod warunkiem istnienia leasingu przyznanego przez wierzyciela zabezpieczonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lit b) lub orzeczonego zgodnie z art. 8 ust. 2. W sytuacji gdy po takim uchybieniu osoba zainteresowana inna niż dłużnik wypłaci pełną zabezpieczoną kwotę, osoba ta w drodze subrogacji nabywa prawa wierzyciela zabezpieczonego.
5. Własność lub każde inne zabezpieczenie wierzyciela zabezpieczającego przeniesione w wyniku sprzedaży zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) lub ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu jest wolne od wszelkich pozostałych zabezpieczeń, nad którymi przeważa prawo zabezpieczające wierzyciela zabezpieczonego zgodnie z postanowieniami art. 29.

Artykuł 10 – Środki przysługujące sprzedającemu warunkowemu i leasingodawcy

W przypadku uchybień w wykonywaniu umowy sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności lub umowy najmu, o których mowa w art. 11, sprzedający warunkowy lub leasingodawca, w zależności od przypadku, może:

- (a) z zastrzeżeniem deklaracji, która może być złożona przez Państwo umawiające się, zgodnie z art. 54, rozwiązać umowę i wejść w posiadanie lub przejąć kontrolę nad przedmiotem, do którego odnosi się umowa; lub
- (b) zwrócić się do sądu o wydanie orzeczenia, które umożliwi lub nakaze zastosowanie jednego z wyżej wymienionych środków.

Artykuł 11 – Znaczenie uchybienia

1. Dłużnik i wierzyciel mogą w każdym momencie uzgodnić na piśmie zdarzenia będące uchybieniem lub inne zdarzenia, które umożliwiają wykonanie praw i zastosowanie środków, o których mowa w art. od 8 do 10 i a w art. 13.

2. W sytuacji gdy dłużnik i wierzyciel nie dokonali takich uzgodnień, „uchybienie” dla celów art. od 8 do 10 i art. 13 oznacza uchybienie, które w zasadniczy sposób pozbawia wierzyciela tego, do czego jest uprawniony na mocy umowy.

Artykuł 12 – Dodatkowe środki

Wszelkie dodatkowe środki przewidziane we właściwych przepisach, w tym środki uzgodnione przez strony, mogą być wykonywane, o ile nie są niezgodne z obowiązkowymi postanowieniami niniejszego rozdziału zgodnie z art. 15.

Artykuł 13 - Środki tymczasowe

1. Pod warunkiem przestrzegania deklaracji złożonej zgodnie z art. 55, Państwo umawiające się zapewnia, że wierzyciel, który dostarczy dowodów potwierdzających uchybienie zobowiązań przez dłużnika może, do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy i w zakresie, na który dłużnik w każdym momencie wyraził zgodę, uzyskać w krótkim czasie od sądu możliwość zastosowania jednego lub kilku środków wnioskowanych przez wierzyciela:

(a) zatrzymanie przedmiotu i jego wartości;

(b) wejście w posiadanie, przejęcie kontroli i nadzoru nad przedmiotem;

(c) unieruchomienie przedmiotu; oraz

(d) leasing lub, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w lit. a) i c), zarządzanie przedmiotem i przychodem z nim związanym.

2. Wydając orzeczenie w sprawie zastosowania jednego z takich środków przewidzianych w poprzednim ustępie, sąd może uzależnić go od przyjęcia warunków, które uzna za konieczne dla ochrony zainteresowanych osób w sytuacji, gdy:

(a) wierzyciel podczas stosowania takiego środka nie dopełni któregokolwiek ze zobowiązań na nim ciążących wobec dłużnika na mocy niniejszej Konwencji i Protokołu; lub

(b) w momencie ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy wniosek wierzyciela zostanie w całości lub części odrzucony. 3. Przed wydaniem orzeczenia o zastosowaniu któregokolwiek ze środków, o których mowa w ust. 1, sąd może zażądać, aby wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o żądaniu.

3. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają wpływu na stosowanie art. 8 ust. 3 ani nie ograniczają możliwości orzekania o środkach tymczasowych innych niż wymienione w ust. 1.

Artykuł 14 – Wymogi proceduralne

Z zastrzeżeniem postanowień zawartych w art. 54 ust. 2, zastosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozdziale musi być zgodne z procedurą przewidzianą prawem obowiązującym w miejscu, w którym środek ma zostać zastosowany.

Artykuł 15 - Odstępstwa

W ramach ich wzajemnych relacji, dwie lub kilka stron, o których mowa w niniejszym rozdziale, może w każdym momencie i w drodze pisemnej umowy odstąpić od któregokolwiek z powyższych postanowień niniejszego rozdziału, z wyjątkiem postanowień zawartych w art. 8 ust. 3 – 6, art. 9 ust. 3 i 4, art. 13 ust. 2 i art. 14.

ROZDZIAŁ IV

System międzynarodowej rejestracji

Artykuł 16 – Rejestr międzynarodowy

1. Musi zostać ustanowiony Międzynarodowy rejestr służący do rejestrowania:
 - (a) międzynarodowych zabezpieczeń, przyszłych międzynarodowych zabezpieczeń i praw i zabezpieczeń nieobjętych umowami, które mogą zostać zarejestrowane;
 - (b) międzynarodowych zabezpieczeń, przyszłych międzynarodowych zabezpieczeń oraz nieobjętych umowami praw i zabezpieczeń, które mogą zostać zarejestrowane;
 - (c) przypadków nabycia zabezpieczeń międzynarodowych w wyniku subrogacji prawnych lub umownych na mocy właściwych przepisów;
 - (d) zawiadomień o krajowych zabezpieczeniach; oraz
 - (e) podporządkowania zabezpieczeń, o których mowa w poprzednich literach.
2. Istnieje możliwość utworzenia różnych międzynarodowych rejestrów dla różnych kategorii przedmiotów i powiązanych praw.
3. Dla celów niniejszego rozdziału oraz rozdziału V, zakres znaczeniowy terminu „rejestracja” obejmuje, w zależności od przypadku, zmianę, rozszerzenie lub usunięcie rejestracji.

Artykuł 17 – Organ nadzoru i Kierownik rejestru

1. Zgodnie z Protokołem należy powołać Organ nadzoru.
2. Organ nadzoru:
 - (a) ustanawia lub zleca ustanowienie Rejestru międzynarodowego;
 - (b) o ile Protokół nie stanowi inaczej, wyznacza i odwołuje Kierownika rejestru;
 - (c) ma obowiązek dopilnowania, aby, w przypadku zmiany Kierownika rejestru, wszelkie wymagane do właściwego funkcjonowania Międzynarodowego rejestru prawa zostały przekazane lub mogły zostać przekazane nowemu Kierownikowi rejestru.
 - (d) po konsultacjach z Państwami umawiającymi się, zgodnie z Protokołem, sporządza lub zatwierdza regulacje dotyczące funkcjonowania Międzynarodowego rejestru i zapewnia jego publikację;
 - (e) ustanawia procedury administracyjne służące składaniu do Organu nadzoru ewentualnych skarg dotyczących funkcjonowania Międzynarodowego rejestru;
 - (f) Nadzoruje Kierownika rejestru i funkcjonowanie Międzynarodowego rejestru;
 - (g) na wniosek Kierownika rejestru, przekazuje mu wskazówki, które Organ nadzoru uważa za odpowiednie;
 - (h) przyjmuje i poddaje okresowym przeglądom strukturę opłat pobieranych za usługi świadczone przez Międzynarodowy rejestr;

- (i) przyjmuje wszelkie konieczne środki służące zapewnieniu istnienia efektywnego systemu rejestracji elektronicznej opierającej się na informacjach, w celu realizacji założeń niniejszej Konwencji i Protokołu; oraz
 - (j) przekazuje Państwom będącym stronami okresowe sprawozdania dotyczące wywiązywania się ze swoich zobowiązań zgodnie z niniejszą Konwencją i Protokołem.
4. Organ nadzoru może zawierać wszelkiego rodzaju umowy niezbędne do wykonywania przez niego działalności, w tym umowy, o których mowa w art. 27 ust. 3.
 5. Organ nadzoru posiada wszystkie prawa własności do banków danych i archiwów Międzynarodowego rejestru.
 6. Kierownik urzędu zapewnia sprawne działanie Międzynarodowego rejestru i sprawuje przypisane mu na mocy niniejszej Konwencji, Protokołu i regulacji funkcje.

ROZDZIAŁ V

Pozostałe kwestie dotyczące rejestracji

Artykuł 18 – Wymogi dotyczące rejestracji

1. Protokół i przepisy prawa określają wymogi, w tym kryteria służące do identyfikacji przedmiotu:
 - (a) w celu przeprowadzenia rejestracji (wraz z przepisem zezwalającym na przekazanie drogą elektroniczną zgody przewidzianej w art. 20);
 - (b) w celu konsultacji i wydawania zaświadczeń o przeprowadzeniu konsultacji, oraz, zgodnie z powyższym
 - (c) w celu zapewnienia poufnego charakteru informacji i dokumentów zawartych w Międzynarodowym rejestrze innych niż informacje i dokumenty dotyczące rejestracji.
2. Kierownik rejestru nie podlega obowiązkowi sprawdzenia, czy zgoda na rejestrację, wymagana w art. 20, została rzeczywiście udzielona ani czy jest ważna.
3. W sytuacji gdy zarejestrowane zabezpieczenie, takie jak przysłane zabezpieczenie międzynarodowe staje się międzynarodowym zabezpieczeniem, nie wymagana jest już żadna dalsza rejestracja, pod warunkiem że informacje dotyczące rejestracji są wystarczające, aby zarejestrować międzynarodowe zabezpieczenie.
4. Kierownik rejestru ma obowiązek upewnienia się, że rejestracja została wprowadzona do bazy danych Międzynarodowego rejestru i że istnieje możliwość ich przeglądania w porządku chronologicznym przyjęcia i że dokument zawiera datę i godzinę przyjęcia.
5. Protokół może stanowić, że Państwo będące stroną może wskazać jednostkę lub jednostki działające na jego terytorium jako punkt wejścia lub punkty wejścia, przez które są lub mogą być przekazywane informacje wymagane do rejestracji w Międzynarodowym rejestrze. Państwo będące stroną które skorzystało z możliwości wskazania, może określić ewentualne wymogi, jakie muszą być spełnione zanim informacje zostaną przekazane do Międzynarodowego rejestru.

Artykuł 19 – Ważność i czas rejestracji

1. Rejestracja jest ważna jedynie wówczas, gdy została przeprowadzona zgodnie z art. 20.

2. Rejestracja, jeżeli jest ważna, jest pełna jako że wymagane informacje zostały wprowadzone do banków danych Międzynarodowego rejestru w sposób umożliwiający wgląd do nich.
3. Rejestracja powinna umożliwiać wgląd dla celów przewidzianych w poprzednim ustępie w momencie, gdy:
 - (a) Międzynarodowy rejestr wyznaczył numer porządkowy dokumentu; oraz
 - (b) informacje dotyczące rejestracji, w tym numer dokumentu, są przechowywane w sposób trwały i mogą zostać uzyskane w Międzynarodowym rejestrze.
4. Jeżeli zabezpieczenie, które zostało wcześniej zarejestrowane jako przyszłe zabezpieczenie międzynarodowe staje się zabezpieczeniem międzynarodowym, uznaje się je za zarejestrowane w momencie rejestracji przyszłego zabezpieczenia międzynarodowego, pod warunkiem że, zgodnie z art. 7, przed utworzeniem zabezpieczenia międzynarodowego rejestracja jest nadal ważna.
5. Poprzedni ustęp, wraz z niezbędnymi zmianami, ma zastosowanie do rejestracji przyszłej cesji zabezpieczenia międzynarodowego.
6. Rejestracja umożliwia wgląd do bazy danych Międzynarodowego rejestru zgodnie z kryteriami określonymi w Protokole.

Artykuł 20 – Zgoda na rejestrację

1. Międzynarodowe zabezpieczenie, przyszłe zabezpieczenie międzynarodowe lub cesja lub przyszła cesja zabezpieczenia międzynarodowego mogą zostać zarejestrowane przez każdą ze stron za pisemną zgodą drugiej strony i taka rejestracja może zostać zmieniona lub przedłużona przed upływem terminu ważności.
2. Podporządkowanie międzynarodowego zabezpieczenia innemu międzynarodowemu zabezpieczeniu może zostać zarejestrowane przez osobę, której zabezpieczenie zostało podporządkowane lub za jej zgodą wyrażoną na piśmie.
3. Rejestracja może zostać usunięta przez osobę, na rzecz której została dokonana lub za pisemną zgodą takiej osoby.
4. Nabycie zabezpieczenia międzynarodowego w wyniku subrogacji prawnych lub umownych może zostać zarejestrowane przez subrogującego.
5. Nieobjęte umowami prawa lub zabezpieczenia, które mogą zostać zarejestrowane, mogą zostać zarejestrowane przez ich właściciela.
6. Informacja o krajowym zabezpieczeniu może zostać zarejestrowana przez jego właściciela.

Artykuł 21 - Czas trwania rejestracji

Rejestracja międzynarodowego zabezpieczenia zachowuje moc prawną do czasu jej usunięcia lub do wygaśnięcia terminu ważności określonego w rejestracji.

Artykuł 22 - Wgląd

1. Każda osoba, w sposób przewidziany w Protokole i regulacjach, ma prawo do wglądu lub do złożenia wniosku o umożliwienie wglądu do Międzynarodowego rejestru za pomocą środków elektronicznych w związku z zabezpieczeniami lub przyszłymi międzynarodowymi zabezpieczeniami w nim zarejestrowanymi.

2. Po otrzymaniu wniosku o umożliwienie wglądu, Kierownik rejestru, w sposób przewidziany w Protokole i regulacjach, w drodze elektronicznej wydaje zaświadczenie o wglądzie do rejestru:
 - (a) na którym zawarte są wszystkie zarejestrowane informacje dotyczące przedmiotu wraz ze wskazaniem daty i godziny dokonania rejestracji tych informacji; lub
 - (b) mówiące o tym, że w Międzynarodowym rejestrze nie ma żadnych informacji na temat danego przedmiotu.
3. W zaświadczeniu o wglądzie, wydanym zgodnie z poprzednim ustępem, znajduje się wzmianka na temat tego, że wierzyciel, którego nazwa znajduje się w informacjach dotyczących rejestracji, uzyskał lub zamierza uzyskać międzynarodowe zabezpieczenie odnoszące się do przedmiotu, ale nie określająca tego, czy zarejestrowane zostało zabezpieczenie międzynarodowe czy przyszłe zabezpieczenie międzynarodowe, nawet jeżeli można to stwierdzić na podstawie informacji dotyczących rejestracji.

Artykuł 23 – Wykaz deklaracji i zadeklarowanych praw lub zabezpieczeń nieobjętych konwencją

Kierownik rejestru sporządza wykaz deklaracji, odwołanie deklaracji i kategorii nieobjętych konwencją praw i zabezpieczeń przekazanych do wiadomości depozytariusza przez Kierownika jako zadeklarowane przez Państwo umawiające się zgodnie z art. 39 i 40 wraz z datą każdej deklaracji i jej odwołania. Taki wykaz jest rejestrowany i możliwy do wglądu w imieniu Państwa składającego deklarację i udostępniany każdej osobie, która o to poprosi, zgodnie z Protokołem i regulacjami.

Artykuł 24 – Wartość dowodowa zaświadczeń

Dokument, który spełnia wymogi dotyczące formy określone w przepisach, i który wygląda jak zaświadczenie wydane przez Międzynarodowy rejestr, stanowi dowód *prima facie*:

- (a) potwierdzający fakt, że został wydany przez Międzynarodowy rejestr; oraz
- (b) potwierdzający zawarte w nim informacje, wraz z datą i godziną.

Artykuł 25 – Usunięcie rejestracji

1. W sytuacji gdy obligacje zabezpieczone zarejestrowanymi prawami zabezpieczającymi lub obligacje, z których wynika prawo lub zabezpieczenie nieobjęte konwencją tracą moc prawną lub w sytuacji, gdy warunki przeniesienia własności na mocy umowy sprzedaży z zastrzeżeniem tytułu własności zostały spełnione, właściciel zabezpieczenia, na pisemny wniosek dłużnika odebrany lub dostarczony na jego adres podany w rejestracji, ma obowiązek bezzwłocznego usunięcia rejestracji.
2. W sytuacji gdy przyszłe zabezpieczenie międzynarodowe lub przyszła cesja międzynarodowego zabezpieczenia zostały zarejestrowane, przyszły wierzyciel lub przyszły cesjonariusz, na pisemny wniosek dłużnika lub cedenta odebrany lub dostarczony na jego adres podany w rejestracji, mają obowiązek bezzwłocznego usunięcia rejestracji zanim przyszły wierzyciel lub przyszły cesjonariusz wpłaci zaliczkę na poczet finansowania lub zobowiążą się do jego realizacji.
3. W sytuacji gdy obligacje zabezpieczone zabezpieczeniem krajowym określonym w zarejestrowanej informacji dotyczącej krajowego zabezpieczenia zostały usunięte,

właściciel takich zabezpieczeń, na pisemny wniosek dłużnika odebrany lub dostarczony na jego adres podany w rejestracji, ma obowiązek bezzwłocznego usunięcia rejestracji.

4. W sytuacji gdy rejestracja nie powinna być dokonana lub, gdy nie jest poprawna, osoba, na rzecz której rejestracja została dokonana, na pisemny wniosek dłużnika, odebrany lub dostarczony na jego adres podany w rejestracji, ma obowiązek bezzwłocznego usunięcia rejestracji lub wprowadzenia zmian.

Artykuł 26 – Dostęp do usługi międzynarodowej rejestracji

Nie można nikomu odmówić możliwości dostępu do usług rejestracji i wglądu do Międzynarodowego rejestru, chyba że na podstawie niespełnienia zasad proceduralnych opisanych w niniejszym rozdziale.

ROZDZIAŁ VI

Przywileje i immunitety Organu nadzoru i Kierownika rejestru

Artykuł 27 – Osobowość prawna; immunitet

1. Organ nadzoru nabędzie międzynarodową osobowość prawną, jeżeli dotychczas takiej nie posiada.
2. Organ nadzoru i jego urzędnicy oraz pracownicy, zgodnie z Protokołem, posiadają immunitet w procesach prawnych i administracyjnych.
3. Organ nadzoru jest zwolniony z podatku i innych przywilejów, które mogą być określone w umowie z państwem, pełniącym funkcję gospodarza.

b) dla celów niniejszego ustępu „Państwo pełniące funkcję gospodarza” oznacza państwo, w którym znajduje się organ nadzoru.

4. Majątek, dokumenty, bazy danych i archiwa Międzynarodowego rejestru są nietykalne i nie podlegają zajęciu ani innym postępowaniom prawnym lub administracyjnym.
5. Dla celów wszelkich działań podejmowanych wobec Kierownika rejestru zgodnie z art. 28 ust. 1 lub art. 41, wnioskodawca ma prawo do dostępu do wszystkich informacji i dokumentów koniecznych do podjęcia takich działań.
6. Organ nadzoru może zrzec się nietykalności i immunitetu, o których mowa w ust. 4.

ROZDZIAŁ VII

Odpowiedzialność Kierownika rejestru

Artykuł 28 – Odpowiedzialność i zabezpieczenia finansowe

5. Kierownik rejestru ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za straty poniesione przez osobę, w sposób bezpośredni wynikające z błędu lub zaniedbania Kierownika rejestru i jego urzędników oraz pracowników lub ze złego funkcjonowania międzynarodowego systemu rejestracji, chyba że złe funkcjonowanie jest wynikiem niemożliwego do uniknięcia i powstrzymania zdarzenia, któremu nie można zapobiec stosując dobre praktyki ogólnie stosowane w dziedzinie projektowania i funkcjonowania rejestrów elektronicznych, w tym systemy archiwizacji i bezpieczeństwa oraz systemy sieciowe.

6. Zgodnie z poprzednim ustępem, Kierownik rejestru nie ponosi odpowiedzialności za nieścisłość informacji otrzymanych przez Kierownika rejestru lub przekazanych przez Kierownika rejestru w formie, w której je otrzymał, ani za działania i okoliczności, za które

ani on ani jego urzędnicy ani pracownicy nie są odpowiedzialni, i które miały miejsce przed otrzymaniem informacji dotyczących rejestracji w Międzynarodowym rejestrze.

7. Odpowiedzialność odszkodowawcza, o której mowa w ust. 1 może zostać zmniejszona, jeżeli osoba, która poniosła szkodę, spowodowała jej powstanie lub przyczyniła się do jej powstania.

8. Kierownik rejestru zapewnia ubezpieczenie lub poręczenie finansowe obejmujące odpowiedzialność, o której mowa w niniejszym artykule w zakresie określonym przez Organ nadzoru zgodnie z Protokołem.

ROZDZIAŁ VIII

Skutki zabezpieczenia międzynarodowego wobec osób trzecich

Artykuł 29 – Porządek konkurencyjnych zabezpieczeń

1. Zarejestrowane zabezpieczenie jest ważniejsze niż pozostałe następnie zarejestrowane zabezpieczenia i niezarejestrowane zabezpieczenia.
2. Pierwszeństwo wyżej wspomnianych zabezpieczeń, o których mowa w poprzednim ustępie stosuje się:
 - (a) nawet jeżeli wcześniej wspomniane zabezpieczenia zostały nabyte lub zarejestrowane posiadając wiedzę na temat pozostałych zabezpieczeń; oraz
 - (b) także w przypadku zaliczki na poczet finansowania, która została uzgodniona przez właściciela zarejestrowanego wcześniej zabezpieczenia mimo wiedzy na temat drugiego zabezpieczenia.
3. Nabywca przedmiotu nabywa prawa z nim związane:
 - (a) pod warunkiem, że zarejestrowane zabezpieczenie zostało zarejestrowane w momencie jego nabycia; oraz
 - (b) niezależne od braku rejestracji zabezpieczenia nawet, jeżeli ten posiada wiedzę na temat takiego zabezpieczenia.
4. Nabywca lub leasingobiorca warunkowy nabywa prawa odnoszące się do tego przedmiotu:
 - (a) pod warunkiem że zabezpieczenie zostało zarejestrowane przed rejestracją międzynarodowego zabezpieczenia posiadanego przez warunkowego sprzedającego lub leasingodawcy; oraz
 - (b) zwolnione z zabezpieczenia, które w tym czasie nie zostało jeszcze zarejestrowane nawet, jeżeli ten posiada wiedzę na temat takiego zabezpieczenia.
5. Porządek konkurencyjnych zabezpieczeń lub praw zgodnie z niniejszym artykułem może zostać zmieniony w drodze umowy zawartej między właścicielami takich zabezpieczeń, jednak cesjonariusz podporządkowanego zabezpieczenia nie jest związany umową o podporządkowaniu, chyba że w momencie cesji podporządkowanie wynikające ze wspomnianej umowy zostało zarejestrowane.
6. Wszelkiego rodzaju pierwszeństwo przypisane niniejszym artykułem do zabezpieczenia odnoszącego się do przedmiotu rozciąga się na wpływy z odszkodowania. 7. Niniejsza Konwencja:
 - (a) pozostaje bez uszczerbku dla praw osoby odnoszących się do elementu, innego niż przedmiot, przed zainstalowaniem elementu na przedmiocie, jeżeli na mocy właściwych przepisów owe prawa obowiązują po instalacji; oraz
 - (b) nie uniemożliwia powstania praw odnoszących się do elementu, innego niż przedmiot, który wcześniej został zainstalowany na przedmiocie, jeżeli takie prawa powstają na mocy właściwych przepisów.

Artykuł 30 – Skutki upadłości

1. W ramach postępowania upadłościowego prowadzonego wobec dłużnika, międzynarodowe zabezpieczenie jest ważne, jeżeli przed wszczęciem postępowań upadłościowych owe zabezpieczenie zostało zarejestrowane zgodnie z niniejszą Konwencją.
2. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie powoduje uszczerbku dla skuteczności międzynarodowego zabezpieczenia w ramach postępowania upadłościowego, pod warunkiem że owe zabezpieczenie jest ważne z punktu widzenia właściwych przepisów.
3. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają wpływu na:
 - (a) zasady obowiązującego prawa w sprawie postępowań upadłościowych w przypadku odstępowania od transakcji z powodu wyboru lub niezgodnego z prawem transferu na rzecz wierzycieli; lub
 - (b) zasady postępowania dotyczące wykonywania praw własności podlegających kontroli lub nadzorowi syndyka.

ROZDZIAŁ IX

Cesja praw powiązanych i międzynarodowych zabezpieczeń; prawo subrogacji

Artykuł 31 – Skutki cesji

1. O ile strony nie postanowią inaczej, w wyniku cesji praw powiązanych dokonanej zgodnie z art. 32 na rzecz cesjonariusza cedowane są również:
 - (a) międzynarodowe zabezpieczenie; oraz
 - (b) wszystkie zabezpieczenia i priorytety przysługujące cedentowi na mocy niniejszej Konwencji.
2. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie stanowi przeszkody dla częściowej cesji powiązanych praw cedenta. W przypadku takiej częściowej cesji cedent i cesjonariusz mogą uzgodnić przysługujące im prawa dotyczące stosownego międzynarodowego zabezpieczenia, będącego przedmiotem cesji, zgodnie z poprzednim ustępem, jednak bez naruszania pozycji dłużnika w przypadku braku jego zgody.
3. Z zastrzeżeniem postanowień zawartych w ustępie 4, właściwe przepisy określają zarzuty procesowe, które dłużnik może wykorzystać przeciwko cesjonariuszowi i możliwość dochodzenia roszczeń.
4. Dłużnik w drodze pisemnej umowy może w każdym momencie uchylić wszystkie lub którekolwiek zarzuty procesowe i prawo dochodzenia roszczeń, o których mowa w poprzednim ustępie, innych niż zarzuty procesowe wynikające z niezgodnych z prawem działań cesjonariusza.
5. W przypadku cesji tytułem zabezpieczenia, powiązane prawa będące przedmiotem cesji zostają przeniesione na cedenta, pod warunkiem że nadal istnieją po tym jak obligacje zabezpieczone zostały zlikwidowane.

Artykuł 32 – Formalne wymogi dotyczące cesji

1. W wyniku powiązanych praw następuje transfer międzynarodowych zabezpieczeń jedynie wówczas, gdy:
 - (a) ma formę pisemną;
 - (b) umożliwia określenie umowy, z której wynikają powiązane prawa; oraz

- (c) w przypadku cesji tytułem gwarancji umożliwia określenie, zgodnie z Protokołem, zabezpieczonych obligacji w drodze cesji bez potrzeby określania wysokości kwoty lub maksymalnej kwoty zabezpieczonej.
2. Cesja międzynarodowego zabezpieczenia ustanowiona lub przewidziana w umowie o zabezpieczenie nie jest ważna, chyba że cesja będzie obejmowała również wszystkie powiązane prawa lub ich część.
 3. Konwencja nie ma zastosowania do cesji powiązanych praw, w wyniku której nie zostaje przekazane stosowne zabezpieczenie międzynarodowe.

Artykuł 33 – Zobowiązania dłużnika wobec cesjonariusza

1. W związku z tym, że powiązane prawa i stosowne zabezpieczenie międzynarodowe zostały przeniesione zgodnie z art. 31 i 32, dłużnik tych praw i tego zabezpieczenia jest związany cesją i ma obowiązek dokonania płatności lub wykonania innego rodzaju świadczenia na rzecz cesjonariusza, chyba że:
 - (a) dłużnik otrzymał pisemne zawiadomienie o cesji od cesjonariusza lub za jego zgodą; oraz
 - (b) zawiadomienie określa powiązane prawa.
2. Niezależnie od wszelkich innych podstaw, na których dokonanie przez dłużnika płatności lub świadczenia zwalnia go z odpowiedzialności, dokonanie płatności lub świadczenia jest skuteczne dla realizacji tego celu, jeżeli zostało dokonane zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu.
3. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie narusza pierwszeństwa konkurencyjnych cesji.

Artykuł 34 - Środki stosowane w przypadku uchybień w ramach cesji tytułem zabezpieczenia

W przypadku niedopełnienia ze strony cedenta obowiązków wynikających z cesji powiązanych praw i stosownego zabezpieczenia międzynarodowego przeprowadzonej tytułem zabezpieczenia, art. 8, 9 i 11 - 14 stosują się do relacji między cedentem i cesjonariuszem (oraz, w odniesieniu do powiązanych praw, stosują się jeżeli owe postanowienia mogą mieć zastosowanie do dóbr niematerialnych) tak, jakby odniesienia:

- (a) do zabezpieczonych obligacji i praw zabezpieczających były odniesieniami do obligacji zabezpieczonych cesją praw powiązanych i stosownym zabezpieczeniem międzynarodowym i prawami zabezpieczającymi utworzonymi w wyniku cesji;
- (b) do wierzyciela zabezpieczonego i ustanawiającego prawo rzeczowe lub dłużnika były odniesieniami do cesjonariusza i cedenta;
- (c) właściciela międzynarodowego zabezpieczenia były odniesieniami do cesjonariusza; oraz
- (d) do przedmiotu były odniesieniami do scedowanych praw powiązanych i stosownego zabezpieczenia międzynarodowego.

Artykuł 35 – Pierwszeństwo konkurencyjnych cesji

1. W przypadku gdy istnieją konkurencyjne cesje praw powiązanych i co najmniej jedna z cesji obejmuje stosowne międzynarodowe zabezpieczenie i jest zarejestrowana,

zastosowanie mają postanowienia art. 29 tak, jakby odniesienia do zarejestrowanego zabezpieczenia były odniesieniami powiązanych praw i związanego z nimi zarejestrowanego zabezpieczenia oraz tak, jakby odniesienia do zarejestrowanego lub niezarejestrowanego zabezpieczenia były odniesieniami do zarejestrowanej lub niezarejestrowanej cesji.

2. Art. 30 stosuje się do cesji powiązanych praw tak, jakby odniesienia do międzynarodowego zabezpieczenia były odniesieniami do cesji powiązanych praw i związanych z nimi międzynarodowego zabezpieczenia.

Artykuł 36 – Pierwszeństwo cesjonariusza w odniesieniu do powiązanych praw

1. Cesjonariusz powiązanych praw i związanego z nimi zabezpieczenia międzynarodowego, których cesja została zarejestrowana ma pierwszeństwo zgodnie z art. 35 ust. 1 przed innymi powiązanymi prawami cesjonariusza:
 - (a) jeżeli umowa, na skutek której powstają powiązane prawa stanowi, że są one powiązane z lub zabezpieczone przedmiotem; oraz
 - (b) jeżeli powiązane prawa odnoszą się do przedmiotu.
 2. Dla celów lit. b) poprzedniego ustępu powiązane prawa są związane z przedmiotem jedynie wówczas, gdy są to prawa do płatności lub świadczenia, które odnosi się do:
 - (a) wpłaconej wcześniej kwoty i wykorzystanej na zakup przedmiotu;
 - (b) wpłaconej wcześniej kwoty i wykorzystanej na zakup innego przedmiotu, w przypadku którego cedent posiada inne zabezpieczenie międzynarodowe, jeżeli cedent przekazał to zabezpieczenie cesjonariuszowi i cesja została zarejestrowana;
 - (c) ceny płatnej za przedmiot;
 - (d) opłaty płatne za przedmiot; lub
 - (e) innych zabezpieczeń wynikających z transakcji, o których mowa w poprzednich literach.
3. We wszystkich pozostałych przypadkach pierwszeństwo konkurencyjnych cesji powiązanych praw określają właściwe przepisy.

Artykuł 37 – Skutki upadłości cedenta

Postanowienia zawarte w art. 30 stosują się do postępowań upadłościowych prowadzonych wobec cedenta tak, jakby odniesienia do dłużnika odnosiły się do cedenta.

Artykuł 38 - Subrogacja

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie ma wpływu na nabywanie powiązanych praw i związanego z nimi zabezpieczenia międzynarodowego w wyniku subrogacji prawnych lub umownych na mocy właściwych przepisów.
2. Pierwszeństwo między zabezpieczeniami, o których mowa w poprzednim ustępie, i zabezpieczeniami konkurencyjnymi może zostać zmienione w drodze pisemnej umowy zawartej między właścicielami stosownych zabezpieczeń, jednak cesjonariusz podporządkowanego zabezpieczenia nie jest związany umową o podporządkowaniu takiego zabezpieczenia, chyba że w momencie cesji podporządkowanie wynikające ze wspomnianej umowy zostało zarejestrowane.

ROZDZIAŁ X

Prawa i zabezpieczenia podlegające deklaracjom składanym przez Państwa umawiające się

Artykuł 39 – Prawa mające pierwszeństwo bez rejestracji

1. Państwo będące stroną może w każdym momencie w deklaracji złożonej do Depozytariusza Protokołu w sposób ogólny lub szczegółowy:
 - (a) zadeklarować kategorie praw i zabezpieczeń nieobjętych umowami (innych niż prawo lub zapieczętowanie, do którego ma zastosowanie art. 40), które na mocy prawa tego Państwa mają pierwszeństwo nad zabezpieczaniem na przedmiocie analogicznym do przedmiotu właściciela zarejestrowanego międzynarodowego zabezpieczenia i które mają pierwszeństwo nad zarejestrowanym międzynarodowym zabezpieczeniem, w ramach postępowania upadłościowego lub nie; i
 - (b) oświadczyć, że żaden zapis w niniejszej Konwencji nie narusza prawa Państwa lub jednostki państwowej, organizacji międzyrządowej lub innego prywatnego dostawcy usług publicznych do zajęcia lub zatrzymania przedmiotu na mocy przepisów tego Państwa w celu wpłaty kwot należnych takiej jednostce, organizacji lub dostawcy, bezpośrednio związanych z tymi usługami dotyczącymi tego przedmiotu lub innego przedmiotu.
2. Deklaracja złożona na mocy poprzedniego ustępu może zawierać zapis o objęciu kategorii, które zostaną utworzone po złożeniu tej deklaracji.
3. Prawo lub zabezpieczenie nieobjęte umowami ma pierwszeństwo nad międzynarodowym zabezpieczeniem, wtedy i tylko wtedy, gdy prawo to lub to zabezpieczenie należy do kategorii objętej deklaracją złożoną przed rejestracją międzynarodowego zabezpieczenia.
4. Bez względu na poprzedni ustęp Państwo umawiające się może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że prawo lub zabezpieczenie z kategorii objętej deklaracją złożoną na mocy ust. 1 lit. a) ma pierwszeństwo nad międzynarodowym zabezpieczeniem zarejestrowanym przed datą ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 40 – Prawa lub zabezpieczenia nieobjęte umowami, które mogą zostać zarejestrowane Państwo będące stroną może w każdym momencie w deklaracji złożonej do Depozytariusza Protokołu sporządzić listę kategorii praw i zabezpieczeń nieobjętych umowami, które mogą zostać zarejestrowane na mocy niniejszej Konwencji, w odniesieniu do każdej kategorii przedmiotów, jakby te prawa to lub zabezpieczenia były międzynarodowymi zabezpieczeniami i które są odtąd odpowiednio regulowane. Deklarację tę można od czasu do czasu zmienić.

ROZDZIAŁ XI

Stosowanie Konwencji odniesieniu do sprzedaży

Artykuł 41 – Sprzedaż i przyszła sprzedaż

Niniejsza Konwencja ma zastosowanie do sprzedaży lub przyszłej sprzedaży przedmiotu, zgodnie z postanowieniami Protokołu wraz z wszelkimi zmianami.

ROZDZIAŁ XII

Jurysdykcja

Artykuł 42 – Wybór sądu

1. Z zastrzeżeniem art. 43 i 44 sądy Państwa umawiającego się wybrane przez strony do transakcji są właściwe do rozpatrywania każdego wniosku opierającego się na niniejszej Konwencji, bez względu na to, czy wybrany sąd ma związek ze stronami lub transakcją. Jest to wyłączna jurysdykcja, chyba że strony uzgodnią inaczej.
2. Każda taka umowa zostaje sporządzona na piśmie albo zostaje zawarta zgodnie z formalnymi warunkami zawartymi w przepisach wybranego sądu.

Artykuł 43 – Jurysdykcja na mocy art. 13

1. Sądy Państwa umawiającego się wybrane przez strony i sądy Państwa umawiającego się, na którego terytorium znajduje się przedmiot są właściwe do przyznania środków tymczasowych zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. a), b) i c) i art. 13 ust. 4 w odniesieniu do tego przedmiotu.
2. Uprawnienia do przyznania środków tymczasowych zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d) lub innych środków tymczasowych na mocy art. 13 ust. 4 mogą wykonywać:
 - (a) sądy wybrane przez strony; lub
 - (b) sądy Państwa umawiającego się, na terytorium którego znajduje się dłużnik, przy czym środek tymczasowy, który zgodnie z postanowieniami decyzji, która go wprowadza, może zostać wykonany tylko na terytorium tego Państwa będącego stroną.
3. Sąd ma uprawnienia zgodnie z poprzednimi ustępami, nawet jeśli ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, o którym mowa w art. 13 ust. 1 będzie lub może mieć miejsce w sądzie innego Państwa członkowskiego, lub będzie lub może odbyć się w ramach arbitrażu.

Artykuł 44 – Jurysdykcja w zakresie podejmowania decyzji wobec Kierownika rejestru

1. Sądy znajdujące się w miejscu, w którym Kierownik rejestru posiada swój ośrodek administracji mają wyłączne uprawnienia do przyznawania odszkodowań i podejmowania decyzji wobec Kierownika rejestru.
2. Jeśli osoba nie odpowiada na wniosek złożony zgodnie z art. 25 i osoba ta przestała istnieć lub nie można jej odnaleźć, by podjąć środek wobec niej w celu usunięcia rejestracji, sądy, o których mowa w poprzednim ustępie mają wyłącznie uprawnienia, na wniosek dłużnika lub przyszłego dłużnika, do podjęcia decyzji skierowanej do Kierownika rejestru, która będzie od niego wymagała usunięcia rejestracji.
3. Jeśli osoba nie zastosuje się do decyzji sądu mającego uprawnienia na mocy niniejszej Konwencji lub w przypadku krajowego zabezpieczenia, decyzji sądu o właściwych kompetencjach, która wymaga, by osoba ta zmieniła lub usunęła rejestrację, sądy, o których mowa w ust. 1 mogą nakazać Kierownikowi rejestru podjęcie środków, które zapewnią wykonanie decyzji.
4. Z zastrzeżeniem poprzednich ustępów żaden sąd nie może wydać decyzji lub wyroków, lub orzeczeń wobec Kierownika rejestru lub które są w sposób dorozumiany wiążące dla niego.

Artykuł 45 – Jurysdykcja w zakresie postępowania upadłościowego

Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do postępowania upadłościowego.

ROZDZIAŁ XIII

Związek z innymi Konwencjami

Artykuł 45a – Związek z Konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie cesji wierzytelności handlowych

Niniejsza Konwencja przeważa nad *Konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie cesji wierzytelności handlowych*, otwartą do podpisu w Nowym Jorku w dniu 12 grudnia 2001 r., w zakresie, w jakim odnosi się do cesji wierzytelności, które są związane z prawami odnoszącymi się do międzynarodowych zabezpieczeń na sprzęcie lotniczym, taborze kolejowym i sprzęcie kosmicznym.

Artykuł XXV – Związek z Konwencją UNIDROIT o międzynarodowym leasingu finansowym

Protokół może określić związek między niniejszą Konwencją a Konwencją UNIDROIT o międzynarodowym leasingu finansowym, podpisaną w Ottawie w dniu 28 maja 1988 r.

ROZDZIAŁ XIV

Postanowienia końcowe

Artykuł XXI – Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie, przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja zostanie otwarta do podpisu w Kapsztadzie 16 listopada 2001 r. przez Państwa uczestniczące w Konferencji dyplomatycznej w celu przyjęcia Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego i Protokołu dotyczącego sprzętu lotniczego, odbywającej się w Kapsztadzie od 29 października do 16 listopada 2001 r. Po 16 listopada 2001 r. Konwencja będzie otwarta do podpisu dla wszystkich Państw w siedzibie Międzynarodowego Instytutu Unifikacji Prawa Prywatnego (UNIDROIT) w Rzymie do momentu wejścia w życie, zgodnie z art. 49.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa, które go podpisały.
3. Każde państwo, które nie podpisze niniejszej Konwencji może do niej przystąpić w dowolnym momencie.
4. Ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia dokonuje się przez złożenie formalnego instrumentu w tej kwestii u Depozytariusza.

Artykuł 48 – Regionalne organizacje integracji gospodarczej

1. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, w skład której wchodzi suwerenne Państwa i która obejmuje zakresem swoich kompetencji niektóre kwestie uregulowane niniejszą Konwencją może podpisać, przyjąć, zatwierdzić niniejszy Protokół lub do niego przystąpić. W takim wypadku Regionalna organizacja integracji gospodarczej posiada prawa i obowiązki Państwa umawiającego się, w takim wymiarze, w jakim Organizacja ta posiada kompetencje nad kwestiami regulowanymi niniejszą Konwencją. Jeśli liczba Państw umawiających się jest istotna dla niniejszej Konwencji, wtedy Regionalna organizacja integracji gospodarczej nie jest liczona jako Państwo umawiające się poza państwami członkowskimi, które są Państwami umawiającymi się.

2. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, w momencie podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, składa deklarację do Depozytariusza określającą kwestie uregulowane niniejszą Konwencją, co do których kompetencja została przeniesiona na tę Organizację przez państwa członkowskie. Regionalna organizacja integracji gospodarczej niezwłocznie informuje Depozytariusza o wszelkich zmianach w podziale kompetencji, w tym o przeniesieniu kompetencji określonym w deklaracji, na mocy niniejszego ustępu. Jakiegokolwiek odniesienie w niniejszej Konwencji do „Państwa umawiającego się”, „Państw umawiających się”, „Państwa będącego stroną” lub „Państw będących stroną” odnosi się również do Regionalnej organizacji integracji gospodarczej, jeśli zachodzi taka potrzeba.

Artykuł 49 – Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po trzech miesiącach od daty złożenia trzeciego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, ale tylko w odniesieniu do kategorii przedmiotów, do których Protokół ma zastosowanie:
 - (a) od dnia wejścia w życie niniejszego Protokołu;
 - (b) z zastrzeżeniem postanowień niniejszego Protokołu; i
 - (c) Między Państwami będącymi stroną niniejszej Konwencji i niniejszego Protokołu.
2. W przypadku innych Państw niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po trzech miesiącach od daty złożenia instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, ale tylko w odniesieniu do kategorii przedmiotów, do których Protokół ma zastosowanie i z zastrzeżeniem, w odniesieniu do wspomnianego Protokołu, warunków określonych w lit. a), b) i c) poprzedniego ustępu.

Artykuł 50 – Transakcje wewnętrzne

1. Państwo umawiające się może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że niniejsza Konwencja nie ma zastosowania do transakcji, która jest transakcją wewnętrzną w stosunku do Państwa, dotyczącą wszystkich typów przedmiotów lub niektórych z nich.
2. Bez względu na poprzedni ustęp postanowienia art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 1, art. 16, rozdziału V, art. 29 i wszystkie postanowienia niniejszej Konwencji dotyczące zarejestrowanych zabezpieczeń mają zastosowanie do transakcji wewnętrznej.
3. Jeśli w Międzynarodowym Rejestrze zostało zarejestrowane zawiadomienie o krajowym zabezpieczeniu, fakt, że zabezpieczenie zostało nadane innej osobie poprzez cesję lub subrogację zgodnie z właściwymi przepisami nie narusza pierwszeństwa właściciela tego zabezpieczenia na mocy art. 29.

Artykuł 51 – Przyszłe Protokoły

1. Depozytariusz może utworzyć grupy robocze, we współpracy z właściwymi organizacjami pozarządowymi, które Depozytariusz uzna za odpowiednie, w celu oceny realności rozszerzenia stosowania niniejszej Konwencji, poprzez jeden lub kilka Protokołów, na przedmioty z kategorii składników majątku ruchomego o dużej

wartości, innej niż kategoria, o której mowa w art. 2 ust. 3, w której każdy element można jednoznacznie określić oraz prawa powiązane dotyczące takich przedmiotów.

2. Depozytariusz przekazuje Państwom będącym stroną niniejszej Konwencji, wszystkim państwom członkowskim Depozytariusza, państwom członkowskim Organizacji Narodów Zjednoczonych, które nie są członkami Depozytariusza i właściwym organizacjom pozarządowym tekst wstępnego projektu Protokołu dotyczącego kategorii przedmiotów, przygotowanego przez grupę roboczą oraz zwraca się do tych Państw i organizacji o udział w międzyrządowych negocjacjach w celu ukończenia projektu Protokołu w oparciu o ten wstępny projekt Protokołu.
3. Depozytariusz przekazuje również tekst wstępnego projektu Protokołu przygotowanego przez tę grupę roboczą właściwym organizacjom pozarządowym, które Depozytariusz uznaje za odpowiednie. Te organizacje pozarządowe niezwłocznie proszą się o przedłożenie uwag dotyczących tekstu wstępnego projektu Protokołu Depozytariuszowi i o udział w roli obserwatorów w przygotowaniach projektu Protokołu.
4. Jeśli właściwe organy Depozytariusza uznają, że ten projekt Protokołu jest gotowy do przyjęcia, Depozytariusz zwołuje konferencję dyplomatyczną w celu przyjęcia go.
5. Po przyjęciu tego Protokołu, z zastrzeżeniem ust. 6, niniejsza Konwencja ma zastosowanie do kategorii objętych nim przedmiotów.
6. Art. 45a niniejszej Konwencji ma zastosowanie do tego Protokołu, o ile ten ostatni wyraźnie o tym stanowi.

Artykuł 52 – Jednostki terytorialne

1. Jeśli Państwo umawiające się posiada jednostki terytorialne, w których stosuje się różne systemy prawne w odniesieniu do kwestii objętych niniejszą Konwencją, może ono, w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że niniejsza Konwencja obejmuje wszystkie jednostki terytorialne lub jedną lub kilka z nich oraz może zmienić swoją deklarację składając inną w dowolnym momencie.
2. Każda taka deklaracja powinna wyraźnie określać jednostki terytorialne, w stosunku do których Konwencja ma zastosowanie.
3. Jeśli Państwo umawiające się nie złożyło żadnej deklaracji na mocy ust. 1, niniejsza Konwencja stosuje się do wszystkich jednostek terytorialnych tego Państwa.
4. Jeśli Państwo umawiające się pragnie, by niniejsza Konwencja obejmowała jedną lub więcej jednostek terytorialnych, deklaracje, na które pozwala niniejsza Konwencja powinny zostać złożone w odniesieniu do każdej takiej jednostki terytorialnej, a deklaracje złożone w odniesieniu do jednej jednostki terytorialnej mogą być inne od tych złożonych w odniesieniu do innej jednostki terytorialnej.
5. Jeśli na mocy deklaracji określonej w ust. 1, niniejsza Konwencja obejmuje jedną lub więcej jednostek terytorialnych Państwa będącego stroną:
 - (a) uznaje się, że dłużnik znajduje się w Państwie będącym stroną tylko wtedy, gdy został on utworzony lub założony na mocy prawa obowiązującego w jednostce terytorialnej, która podlega postanowieniom niniejszej Konwencji lub jeśli jego siedziba lub siedziba statutowa, ośrodek administracji, miejsce prowadzenia działalności lub miejsce zamieszkania znajduje się w obrębie jednostki terytorialnej podlegającej niniejszej Konwencji.
 - (b) jakiegokolwiek odwołanie do lokalizacji przedmiotu w Państwie umawiającym się odnosi się do lokalizacji przedmiotu w jednostce terytorialnej podlegającej niniejszej Konwencji; i

- (c) jakiegokolwiek odwołanie do organów administracyjnych w Państwie umawiającym się należy rozumieć jako odwołanie do organów administracyjnych posiadających jurysdykcję w danej jednostce terytorialnej podlegającej niniejszej Konwencji.

Artykuł 53 – Wyznaczenie sądów

Państwo będące stroną może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, zgłosić właściwy „sąd” lub „sądy” dla celów art. 1 i rozdziału XII niniejszej Konwencji.

Artykuł 54 – Deklaracje odnoszące się do środków

1. Państwo będące stroną może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że jeśli przedmiot obciążony znajduje się na jego terytorium lub jest kontrolowany z tego terytorium, wierzyciel zabezpieczony nie obejmie i tego przedmiotu na tym terytorium.
2. Państwo będące stroną może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, zadeklarować, czy środek, który jest dostępny wierzycielowi na mocy postanowień niniejszej Konwencji i który zgodnie z tymi postanowieniami nie wymaga złożenia wniosku do sądu, może zostać wykonany wyłącznie za pozwoleniem sądu.

Artykuł 55 – Deklaracje odnoszące się do środków tymczasowych do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy

Państwo będące stroną może, w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, zadeklarować, że nie będzie stosować, w części lub w całości, postanowień art. 13 lub art. 43, lub postanowień obu tych artykułów. Deklaracja określa, na jakich warunkach właściwy artykuł będzie miał zastosowanie, w przypadku gdy będzie się on stosował w części, albo jakie inne formy środków tymczasowych będą stosowane.

Artykuł 56 – Zastrzeżenia i deklaracje

1. Do niniejszej Konwencji nie można zgłaszać żadnych zastrzeżeń, natomiast deklaracje dozwolone na mocy art. 39, 40, 50, 52, 53, 54, 55, 57, 58 i 60 można składać zgodnie z postanowieniami tych artykułów.
2. O każdej deklaracji, kolejnej deklaracji lub wycofaniu deklaracji złożonej na mocy niniejszej Konwencji zawiadamia się na piśmie Depozytariusza.

Artykuł 57 – Kolejne deklaracje

1. Państwo będące stroną może złożyć kolejną deklarację, z wyjątkiem deklaracji dozwolonej na mocy art. 60, w każdej chwili po dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji w przypadku tego państwa, zawiadamiając o tym Depozytariusza.
2. Każda taka kolejna deklaracja zaczyna obowiązywać pierwszego dnia następnego miesiąca po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza. Jeśli w zawiadomieniu określono dłuższy okres do obowiązywania deklaracji, deklaracja zaczyna obowiązywać po upływie określonego w nim dłuższego okresu, po otrzymaniu zawiadomienia przez Depozytariusza.

3. Bez względu na poprzedni ustęp niniejsza Konwencja nadal stosuje się, jak gdyby nie złożono kolejnych deklaracji, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed dniem wejścia w życie takiej kolejnej deklaracji.

Artykuł 58 – Wycofanie deklaracji

1. Każde Państwo będące stroną, które złożyło deklarację na mocy niniejszej Konwencji, z wyjątkiem deklaracji dozwolonej na mocy art. 60, może wycofać ją w każdej chwili, zawiadamiając Depozytariusza. Każde takie wycofanie zaczyna obowiązywać pierwszego dnia następnego miesiąca po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza.
2. Bez względu na poprzedni ustęp niniejsza Konwencja nadal stosuje się, jak gdyby nie wycofano deklaracji, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed dniem wejścia w życie takiego wycofania.

Artykuł 59 – Wypowiedzenie

1. Każde Państwo będące stroną może wypowiedzieć niniejszą Konwencję, zawiadamiając o tym na piśmie Depozytariusza.
2. Każde takie wypowiedzenie zaczyna obowiązywać pierwszego dnia następnego miesiąca po upływie dwunastu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza.
3. Bez względu na poprzedni ustęp niniejsza Konwencja nadal stosuje się, jak gdyby nie wypowiedziano Konwencji, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed dniem wejścia w życie takiego wypowiedzenia.

Artykuł 60 – Postanowienia przejściowe

1. O ile Państwo umawiające się nie złożyło innej deklaracji w jakikolwiek momencie, Konwencja nie ma zastosowania do wcześniej istniejącego prawa lub zabezpieczenia, które zachowuje pierwszeństwo należne mu na mocy właściwych przepisów przed dniem wejścia w życie Konwencji.
2. Dla celów art. 1 lit. v) i dla ustalenia pierwszeństwa na mocy niniejszej Konwencji: a) „dzień wejścia w życie niniejszej Konwencji” oznacza w odniesieniu do dłużnika chwilę, w której niniejsza Konwencja wchodzi w życie albo moment, w którym Państwo, w którym znajduje się dłużnik staje się Państwem umawiającym się, w zależności od tego, która z dat jest późniejsza; i
(c) dłużnik znajduje się w Państwie, w którym znajduje się jego ośrodek administracji lub jeśli nie posiada ośrodka administracji – miejsce prowadzenia działalności, lub o ile posiada on więcej niż jedno miejsce prowadzenia działalności główne miejsce prowadzenia działalności, lub w sytuacji gdy nie posiada żadnego miejsca prowadzenia działalności – miejsce zamieszkania;
3. Państwo umawiające się może w swojej deklaracji złożonej na mocy ust. 1 określić dzień, przypadający nie wcześniej niż trzy lata po dniu wejścia w życie deklaracji, w którym niniejsza Konwencja i Protokół staną się obowiązujące, jeśli chodzi o ustalenie pierwszeństwa, w tym ochronę istniejącego pierwszeństwa w odniesieniu do

wcześniej istniejących praw lub zabezpieczeń powstałych na mocy umowy zawartej w chwili, gdy dłużnik znajdował się w Państwie, o którym mowa w lit. b) poprzedniego ustępu, jedynie w zakresie i w sposób określony w deklaracji.

Artykuł 61 – Konferencje poświęcone przeglądom, poprawki i odnośne kwestie

1. Depozytariusz przygotowuje, co rok lub w innym okresie, którego mogą wymagać okoliczności, sprawozdania dla Państw będących stroną, dotyczące sposobu, w jaki międzynarodowy system ustanowiony w niniejszej Konwencji działał w praktyce. Przygotowując takie sprawozdania, Depozytariusz uwzględnia sprawozdania Organu nadzoru dotyczące funkcjonowania międzynarodowego systemu rejestracji.
2. Na wniosek nie mniej niż dwudziestu pięciu procent Państw będących stroną Depozytariusz zwołuje od czasu do czasu konferencję Państw będących stronami poświęconą przeglądowi, w porozumieniu z Organem nadzoru, w celu przeanalizowania:
 - (a) funkcjonowania w praktyce niniejszej Konwencji i jej skuteczności w ułatwianiu finansowania opartego na aktywach lub leasingu przedmiotów objętych jej postanowieniami;
 - (b) wykładni sądowej i zastosowania postanowień niniejszej Konwencji oraz regulacji;
 - (c) funkcjonowania międzynarodowego systemu rejestracji, działań Kierownika rejestru i nadzorowania go przez Organ nadzoru, z uwzględnieniem sprawozdań Organu nadzoru; i
 - (d) czy wskazane są jakiegokolwiek poprawki do niniejszej Konwencji lub ustaleń dotyczących Międzynarodowego rejestru.
4. Z zastrzeżeniem ust. 4 każda poprawka do niniejszej Konwencji zostaje zatwierdzona co najmniej większością dwóch trzecich Państw będących stronami, uczestniczących w Konferencji, o której mowa w poprzednim ustępie; następnie poprawka ta wchodzi w życie w odniesieniu do Państw, które ratyfikowały, przyjęły lub zatwierdziły tę poprawkę po ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu Konwencji przez trzy Państwa, zgodnie z postanowieniami art. 49 dotyczącego jej wejścia w życie
5. Jeśli zaproponowana poprawka do niniejszej Konwencji ma mieć zastosowanie do więcej niż jednej kategorii sprzętu, taka poprawka jest również zatwierdzona co najmniej większością dwóch trzecich Państw będących stroną każdego Protokołu, które uczestniczą w konferencji, o której mowa w ust. 2

Artykuł 62 – Depozytariusz i jego funkcje

1. Instrumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, należy złożyć w Międzynarodowym Instytucie Unifikacji Prawa Prywatnego (UNIDROIT), który niniejszym zostaje wyznaczony na Depozytariusza.
2. Depozytariusz:
 - (a) informuje wszystkie Państwa umawiające się o:
 - (iv) każdym nowym podpisaniu lub złożeniu instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wraz z ich datą;
 - (v) dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji;
 - (vi) każdej deklaracji sporządzonej zgodnie z niniejszą Konwencją wraz z jej datą;

- (vii) wycofaniu lub zmianie jakiegokolwiek deklaracji, wraz z jej datą; i
 - (viii) zawiadomieniu o każdym wypowiedzeniu niniejszej Konwencji wraz z jego datą i datą, kiedy zaczyna ono obowiązywać;
- (b) przekazuje odpisy uwierzytelnione niniejszej Konwencji wszystkim Państwom umawiającym się;
 - (c) zapewnia Organowi Nadzoru i Kierownikowi rejestru odpis każdego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wraz z datą ich złożenia, odpis każdej deklaracji lub wycofania, lub zmiany deklaracji i każdego zawiadomienia o wypowiedzeniu wraz z datą zawiadomienia, tak by informacje w nich zawarte były bez trudu i całkowicie dostępne; i
 - (d) pełni inne ogólnie przyjęte dla depozytariuszy funkcje.

W DOWÓD CZEGO, niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni, złożyli swoje podpisy pod niniejszą Konwencją.

SPORZĄDZONO w Kapsztadzie, dnia szesnastego listopada dwa tysiące pierwszego roku w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim i hiszpańskim, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne; autentyczność ta stanie się prawomocna po weryfikacji zgodności tekstów w ciągu dziewięćdziesięciu dni przez Wspólny Sekretariat Konferencji upoważniony przez Przewodniczącego Konferencji.

- KONIEC -

Zakazuje się niedozwolonego powielania tekstu Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego, Protokołu do Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego, dotyczącego szczegółowych kwestii w zakresie sprzętu lotniczego oraz skonsolidowanego tekstu, w celach innych niż dla użytku prywatnego. Wnioski o uzyskanie pozwolenia na powielanie należy kierować do sekretariatu UNIDROIT i dyrektora biura administracyjno-usługowego Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

**PROTOKÓŁ
DO KONWENCJI
W SPRAWIE MIĘDZYNARODOWYCH ZABEZPIECZEŃ NA SKŁADNIKACH
MAJĄTKU RUCHOMEGO
DOTYCZĄCY SZCZEGÓŁOWYCH KWESTII W ZAKRESIE SPRZĘTU
LOTNICZEGO**

PAŃSTWA BĘDĄCE STRONAMI NINIEJSZEGO PROTOKOŁU

UZNAJĄC za konieczne wdrożenie Konwencji w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego („Konwencji”) w zakresie, w jakim dotyczy ona sprzętu lotniczego, z uwzględnieniem celów określonych w preambule Konwencji,

ŚWIADOME konieczności dostosowania Konwencji w taki sposób, by spełniała szczególne wymagania w zakresie finansowania sprzętu lotniczego i rozszerzenia zakresu stosowania Konwencji na umowy sprzedaży sprzętu lotniczego,

ŚWIADOME zasad i celów Konwencji w sprawie międzynarodowego lotnictwa cywilnego, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r.,

PODJEŁY następujące postanowienia dotyczące sprzętu lotniczego:

Rozdział I

Zakres stosowania i postanowienia ogólne

Artykuł I — Definicje terminów

1. W niniejszym Protokole, o ile z kontekstu nie wynika inaczej, następujące terminy mają znaczenie określone w Konwencji.
2. W niniejszym Protokole następujących terminów użyto w znaczeniu określonym poniżej:
 - a) „statek powietrzny” oznacza statek powietrzny zdefiniowany na potrzeby Konwencji chicagowskiej, czyli albo płatowiec z silnikami statku powietrznego albo śmigłowiec;
 - b) „silniki statków powietrznych” oznaczają silniki statków powietrznych (inne niż używane w służbie wojskowej, celnej i policyjnej) o napędzie odrzutowym lub z zastosowaniem technologii turbin i tłoków, które:
 - i) w przypadku silników statków powietrznych o napędzie odrzutowym, mają ciąg silnika 1750 lb lub jego równowartość, oraz
 - ii) w przypadku turbinowych albo tłokowych silników statków powietrznych mają przynajmniej 550 koni mechanicznych mocy znamionowej na wale napędowym przy starcie lub jej równowartość, wraz ze wszystkimi zainstalowanymi modułami, wbudowanymi albo dołączonymi akcesoriami, częściami i wyposażeniem i wszelkimi danymi, podręcznikami i zapisami, które się do nich odnoszą;
 - c) „obiekty lotnicze” oznaczają płatowce, silniki statków powietrznych i śmigłowce;
 - d) „rejestr statków powietrznych” oznacza rejestr prowadzony przez dane państwo lub nadzór rejestrujący znaki wspólne dla celów Konwencji chicagowskiej;
 - (e) „płatowiec” oznacza płatowiec (inny niż używany w służbie wojskowej, celnej i policyjnej), który jeśli posiada odpowiednie silniki, jest uprawniony przez właściwe władze lotnicze do transportu:

- i) przynajmniej ośmiu (8) osób włączając załogę, lub
- ii) towarów o ciężarze powyżej 2750 kilogramów, wraz ze wszystkimi zainstalowanymi modułami, wbudowanymi albo dołączonymi akcesoriami, częściami i wyposażeniem i wszelkimi danymi, podręcznikami i zapisami, które się do nich odnoszą;
- f) „uprawniona strona” oznacza stronę określoną w art. XIII ust. 3;
- g) „Konwencja chicagowska” oznacza Konwencję w sprawie międzynarodowego lotnictwa cywilnego, podpisaną w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. z późniejszymi zmianami i Załącznikami;
- h) „nadzór rejestrujący znaki wspólne” oznacza nadzór prowadzący rejestr zgodnie z art. 77 Konwencji chicagowskiej wdrożonym przez rezolucję w sprawie przynależności państwowej i rejestracji statków powietrznych dokonywanej przez międzynarodowe agencje eksploatacyjne, przyjętą w dniu 14 grudnia 1967 r. przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego;
- i) „wyrejestrowanie statku powietrznego” oznacza zniesienie lub usunięcie rejestracji statku powietrznego z rejestru statków powietrznych zgodnie z Konwencją chicagowską;
- j) „umowa poręczenia” oznacza umowę, przez osobę występującą w charakterze poręczyciela,
- k) „poręczyciel” oznacza osobę, która by zapewnić dotrzymanie zobowiązań wobec wierzyciela zabezpieczonego umową o zabezpieczenie lub na mocy umowy daje poręczenie, gwarancję, akredytywę lub wydaje inną formę ubezpieczenia kredytu;
- l) „śmigłowiec” oznacza maszynę cięższą od powietrza (inną niż używane w służbie wojskowej, celnej i policyjnej) utrzymywaną w locie głównie dzięki reakcji powietrza na jeden lub więcej napędzanych wirników nośnych, obracających się wokół swej zazwyczaj pionowej osi i która jest uprawniona przez właściwe władze lotnicze do transportowania:
- i) przynajmniej pięciu (5) osób włączając załogę, lub
- ii) towarów o ciężarze powyżej 450 kilogramów, wraz ze wszystkimi zainstalowanymi modułami, wbudowanymi albo dołączonymi akcesoriami, częściami i wyposażeniem i wszelkimi danymi, podręcznikami i zapisami, które się do nich odnoszą;
- m) „zdarzenie związane z niewypłacalnością” oznacza:
 - i) wszczęcie postępowania upadłościowego; lub
 - ii) zadeklarowana chęć zawieszenia lub faktyczne zawieszenie płatności przez dłużnika w sytuacji, gdy przepisy lub działanie państwa uniemożliwia lub zawiesza wykonanie prawa wierzyciela do wszczęcia postępowania upadłościowego przeciw dłużnikowi lub prawa do środków na mocy Konwencji;
- n) „główna jurysdykcja w zakresie upadłości” oznacza Państwo umawiające się, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, który w tym celu należy uznać za lokalizację statutowej siedziby dłużnika lub, jeśli taka nie istnieje, miejsce utworzenia lub założenia podmiotu będącego dłużnikiem, o ile nie zostanie wykazane co innego;
- (o) „władze rejestrujące” oznaczają władze krajowe lub nadzór rejestrujący znaki wspólne prowadzący rejestr w Państwie umawiającym się, które odpowiadają za rejestrację i wyrejestrowanie statku powietrznego zgodnie z Konwencją chicagowską; oraz
- (p) „Państwo rejestracji” oznacza, w odniesieniu do statku powietrznego, Państwo, w którego rejestrze znajduje się statek powietrzny lub Państwo, w którym znajduje się nadzór rejestrujący znaki wspólne i prowadzący rejestr statków powietrznych.

Artykuł II — Stosowanie Konwencji w odniesieniu do sprzętu lotniczego

1. Konwencja stosuje się do sprzętu lotniczego zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu.

2. Konwencja i niniejszy Protokół znany jest jako Konwencja w sprawie międzynarodowych zabezpieczeń na składnikach majątku ruchomego w zakresie dotyczącym sprzętu lotniczego.

Artykuł III – Stosowanie Konwencji w odniesieniu do sprzedaży

Następujące postanowienia Konwencji stosują się tak, jakby odniesienia do umowy, na mocy której zostaje utworzone lub która przewiduje zabezpieczenie były odniesieniami do umowy sprzedaży, a odniesienia do międzynarodowych zabezpieczeń – odniesieniami do przyszłych międzynarodowych zabezpieczeń, zaś dłużnik i wierzyciel – odniesieniami do sprzedaży, planowanej sprzedaży, i odpowiednio do sprzedającego i nabywcy:

art. 3 i 4;
art. 16 ust. 1 lit. a);
art. 19 ust. 4;
art. 20 ust. 1 (w zakresie rejestracji umowy sprzedaży lub planowanej sprzedaży);
art. 25 ust. 2 (w zakresie planowanej sprzedaży); oraz
art. 30.

Poza tym, postanowienia ogólne art. 1, art. 5, rozdziałów IV-VII, art. 29 (poza art. 29 ust. 3), który został zastąpiony art. XVI ust. 1 i 2 rozdz. X rozdz. XII (poza art. 43), rozdz. XVIII I rozdz. XIV (poza art. 60) stosuje się do umów sprzedaży i umów planowanej sprzedaży.

Artykuł IV - Zakres stosowania

1. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 1 Konwencji, Konwencja stosuje się również do śmigłowców lub płatowców należących do statku powietrznego, zarejestrowanego w rejestrze statków powietrznych Państwa umawiającego się, które jest państwem rejestracji i w przypadku, gdy taka rejestracja została nadana na mocy umowy o rejestracji statków powietrznych, uznaje się, że taka rejestracja nastąpiła w czasie obowiązywania tej umowy.
2. Na potrzeby definicji „transakcji wewnętrznej” w art. 1 Konwencji:
 - a) płatowiec znajduje się w państwie rejestracji statku powietrznego, którego jest częścią;
 - b) silnik statku powietrznego znajduje się w państwie rejestracji statku powietrznego, w którym został zainstalowany lub w państwie, w którym się faktycznie znajduje, jeśli nie został zainstalowany w żadnym statku powietrznym, oraz
 - c) śmigłowiec znajduje się w państwie rejestracji w momencie zawarcia umowy, na mocy której powstaje zabezpieczenie lub która je przewiduje.
3. Strony mogą, za pisemnym porozumieniem, wykluczyć stosowanie art. XI i w ich wzajemnych stosunkach, uchylić postanowienia niniejszego Protokołu lub zmienić ich skutek, z wyjątkiem art. VII ust. 2 i 4.

Artykuł V – Formalności, skutki i rejestracja umów sprzedaży

1. Dla celów niniejszego Protokołu, umowa sprzedaży:
 - a) ma formę pisemną;
 - b) odnosi się do obiektu lotniczego, którym nabywca może rozporządzać, i
 - c) umożliwi zidentyfikowanie obiektu lotniczego zgodnie z niniejszym Protokołem.
2. Umowa sprzedaży przenosi zabezpieczenie sprzedającego na sprzęcie lotniczym na nabywcę zgodnie z jej warunkami.

3. Rejestracja umowy sprzedaży obowiązuje na czas nieokreślony. Rejestracja planowanej sprzedaży nie przestaje obowiązywać chyba, że zostanie uchylona lub okres określony w rejestracji wygaśnie.

Artykuł VI - Uprawnienia do reprezentowania

Osoba może zawrzeć umowę lub dokonać sprzedaży i zarejestrować międzynarodowe zabezpieczenie na obiekcie lotniczym lub jego sprzedaż w ramach pośrednictwa, powiernictwa lub przedstawicielstwa. W takim przypadku, osoba może dochodzić praw i zabezpieczeń na mocy Konwencji.

Artykuł VII – Opis obiektów lotniczych

Opis obiektu lotniczego, zawierający numer seryjny nadany przez producenta, nazwę producenta i oznaczenie modelu, jest niezbędny i wystarczający do zidentyfikowania obiektu dla celów art. 7 lit. c) Konwencji i art. V ust. 1 lit. c) niniejszego Protokołu.

Artykuł VIII – Wybór prawa

1. Artykuł ten ma zastosowanie jedynie w chwili, gdy Państwo umawiające się złożyło oświadczenie zgodnie z art. XXX ust.1.
2. Strony umowy, lub umowy sprzedaży, lub powiązanej umowy powierniczej, lub uzgodnienia o podporządkowaniu kapitału mogą wspólnie wskazać prawo, które ma regulować ich prawa i zobowiązania, w całości lub części, wynikające z umowy.
3. O ile nie uzgodniono inaczej, wspomniane w poprzednim ustępie prawo wybierane przez strony odnosi się do krajowych przepisów wyznaczonego Państwa lub, jeśli państwo obejmuje kilka jednostek terytorialnych, prawa krajowego wyznaczonej jednostki terytorialnej.

Rozdział II

Środki stosowane w przypadku uchybień, pierwszeństwo i cesje

Artykuł IX - Zmiana postanowień dotyczących środków stosowanych w przypadku uchybień

1. Obok środków określonych w Rozdziale III Konwencji wierzyciel może, o ile dłużnik kiedykolwiek tak postanowił i w okolicznościach określonych w niniejszym rozdziale:
 - a) ubiegać się o wyrejestrowanie statku powietrznego; i
 - b) ubiegać się o eksport i fizyczne przeniesienie obiektu lotniczego z terytorium, na którym się on znajduje.
2. Wierzyciel nie stosuje środków określonych w poprzednim ustępie bez uprzedniej zgody na piśmie ze strony właściciela zarejestrowanego zabezpieczenia mającego pierwszeństwo nad zabezpieczeniem wierzyciela.
3. Art. 8 ust. 3 Konwencji nie ma zastosowania do obiektów lotniczych. Jakikolwiek prawo nadane na mocy Konwencji w odniesieniu do obiektu lotniczego jest wykonywane w uzasadniony rynkowo sposób. Prawo uznaje się za wykonane w uzasadniony rynkowo sposób, gdy zostaje wykonane zgodnie z postanowieniami umowy, z wyjątkiem przypadków, gdy takie postanowienie jest w sposób wyraźny nieuzasadnione.
4. Wierzyciela zabezpieczonego, który z co najmniej dziesięciodniowym wyprzedzeniem zawiadamia na piśmie o proponowanej sprzedaży lub leasingu zainteresowane osoby, uznaje

się za zastawnika, który spełnia wymóg „uzasadnionego wcześniejszego zawiadomienia”, o którym mowa w art. 8 ust. 4 Konwencji. Powyższe postanowienie nie zabrania wierzycielowi zabezpieczonemu, osobie ustanawiającej prawo rzeczowe lub poręczycielowi udzielenia zgody na dłuższy okres wcześniejszego zawiadomienia.

5. Władze rejestrujące w Państwie umawiającym się, które podlega jakimkolwiek właściwym przepisom ustawowym i wykonawczym, honoruje wniosek o wyrejestrowanie i eksport, jeśli:

a) wniosek został należycie złożony przez uprawnioną stronę na mocy przyznanej nieodwołalnej autoryzacji wniosku o wyrejestrowanie i eksport; i
b) uprawniona strona zaświadcza władzom rejestrującym, jeżeli wymagają tego te władze, że wszelkie zarejestrowane zabezpieczenia mające pierwszeństwo nad zabezpieczeniami, na rzecz których wydano autoryzację, zostały uchylone lub że właściciele takich zabezpieczeń wyrazili zgodę na wyrejestrowanie i eksport.

6. Wierzyciel zabezpieczony, który zapewnia ubieganie się o wyrejestrowanie i eksport statku powietrznego w ramach ust. 1, w przypadku innym niż nakaz sądowy, kieruje uzasadnione wcześniejsze zawiadomienie na piśmie o proponowanym wyrejestrowaniu i eksporcie do:

a) zainteresowanych osób, o których mowa w art. 1 lit. m) pkt i) i ii) Konwencji; i
b) zainteresowanych osób, o których mowa w art. 1 lit. m) pkt iii) Konwencji, które zawiadomiły o swoich prawach wierzyciela zabezpieczonego w uzasadnionym terminie wyprzedzającym eksport.

Artykuł X - Zmiana postanowień dotyczących środków tymczasowych do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy

1. Artykuł ten ma zastosowanie tylko w Państwie umawiającym się, które złożyło deklarację zgodnie z art. XXX ust. 2 i w zakresie określonym w takiej deklaracji.

2. Dla celów art. 13 ust. 1 Konwencji „w krótkim czasie” w kontekście przyznania środków tymczasowych oznacza: w ciągu tylu dni kalendarzowych od daty złożenia wniosku o środki tymczasowe, ile określono w deklaracji złożonej przez Państwo umawiające się, w którym wniosek jest składany.

3. Stosuje się art. 13 ust. 1 Konwencji, przy czym następujący punkt dodaje się tuż po lit. d):
„e) Jeśli w jakimkolwiek momencie dłużnik i wierzyciel wyraźnie się zgodzą, sprzedaż przedmiotu i podział dochodów”, a art. 43 ust. 2 ma zastosowanie po włączeniu po słowach „art. 13 ust. 1 lit. d)” słów „i e)”.

4. Własność lub jakiekolwiek inne zabezpieczenie dłużnika przekazane do sprzedaży zgodnie z poprzednim ustępem jest wolne od jakiegokolwiek innego zabezpieczenia, nad którym międzynarodowe zabezpieczenie wierzyciela ma pierwszeństwo zgodnie z postanowieniami art. 29 Konwencji.

5. Wierzyciel i dłużnik lub jakakolwiek inna zainteresowana osoba mogą wyrazić pisemną zgodę na wykluczenie stosowania art. 13 ust. 2 Konwencji.

6. W przedmiocie środków, o których mowa w art. IX ust. 1:

a) są one udostępniane odpowiednio przez władze rejestrujące lub inne organy administracyjne w Państwie umawiającym się nie później niż pięć dni roboczych po tym, jak wierzyciel zawiadomił te organy o przyznaniu środków tymczasowych, o których mowa w art. IX ust. 1 lub, w przypadku środków tymczasowych przyznanych przez zagraniczny sąd, o uznaniu tych środków tymczasowych przez sąd tego Państwa umawiającego się oraz że jest on uprawniony do ubiegania się o takie środki na mocy Konwencji; i

b) właściwe organy sprawnie współpracują z wierzycielem i wspierają go w stosowaniu tych środków, zgodnie z właściwymi przepisami ustawowym i wykonawczymi w zakresie bezpieczeństwa lotnictwa.

7. Ust. 2 i 6 nie dotyczą właściwych przepisów ustawowych i wykonawczych w zakresie bezpieczeństwa lotnictwa.

Artykuł XI – Środki w przypadku niewypłacalności

1. Artykuł ten ma zastosowanie tylko wtedy, gdy Państwo umawiające się, które jest główną jurysdykcją w zakresie upadłości złożyło deklarację zgodnie z art. XXX ust. 3.

Opcja A

2. W razie wystąpienia zdarzenia związanego z niewypłacalnością odpowiednio syndyk lub dłużnik, z zastrzeżeniem ust. 7, przekaze na własność obiekt lotniczy wierzycielowi nie później niż przed:

a) końcem karencji; i

b) dniem, w którym dłużnik miałby prawo do przejęcia na własność obiektu lotniczego, gdyby niniejszy artykuł nie stosował się.

3. Dla celów niniejszego artykułu „karencja” to okres określony w deklaracji Państwa umawiającego się, które jest główną jurysdykcją w zakresie upadłości.

4. „Syndyk” w niniejszym artykule odnosi się do osoby działającej w ramach swoich oficjalnych, a nie prywatnych uprawnień.

5. Do czasu gdy wierzyciel ma możliwość objęcia obiektu lotniczego na mocy ust. 2:

a) odpowiednio syndyk lub dłużnik zabezpiecza obiekt lotniczy i utrzymuje go i jego wartość zgodnie z umową; i

b) wierzyciel jest uprawniony do zastosowania wszelkich innych form środków tymczasowych dostępnych w ramach właściwych przepisów.

6. Lit. a) poprzedniego ustępu nie wyklucza użycia obiektu lotniczego w ramach ustaleń mających na celu zabezpieczenie obiektu lotniczego oraz utrzymanie go i jego wartości.

7. Odpowiednio syndyk lub dłużnik może zatrzymać w posiadaniu obiekt lotniczy, jeśli w czasie określonym w ust. 2, naprawił wszystkie uchybienia inne niż uchybienie wynikające z wszczęcia procedury upadłościowej i zgodził się na dotrzymanie wszystkich przyszłych zobowiązań w ramach umowy. Nie ma zastosowania kolejna karencja w razie uchybienia w dotrzymaniu tych przyszłych zobowiązań.

8. W przedmiocie środków, o których mowa w art. IX ust. 1:

a) są one udostępniane odpowiednio przez władze rejestrujące i organy administracyjne w Państwie umawiającym się nie później niż pięć dni roboczych od dnia, w którym wierzyciel zgłosił tym organom, że ma prawo do ubiegania się o te środki na mocy Konwencji; i

b) właściwe organy sprawnie współpracują z wierzycielem i wspierają go w stosowaniu tych środków, zgodnie z właściwymi przepisami ustawowym i wykonawczymi w zakresie bezpieczeństwa lotnictwa.

9. Nie można zabronić lub opóźnić zastosowania środków, do których uprawnia Konwencja i niniejszy Protokół, po dniu określonym w ustępie 2.

10. Nie można zmienić zobowiązań dłużnika wynikających z umowy bez zgody wierzyciela.

11. Żadnego postanowienia powyższego ustępu nie należy rozumieć jako ustępu, który narusza ewentualne prawo syndyka, jeśli takie istnieje, w ramach właściwych przepisów, do rozwiązania umowy.

12. Żadne prawo lub zabezpieczenie, poza niekonsensualnym prawem lub zabezpieczeniem z kategorii objętej deklaracją zgodnie z art. 39 ust. 1, nie ma pierwszeństwa nad postępowaniem upadłościowym dotyczącym zarejestrowanych zabezpieczeń.

13. Konwencja zmieniona art. IX niniejszego Protokołu ma zastosowanie do wszelkich środków na mocy niniejszego artykułu.

Opcja B

2. W razie wystąpienia zdarzenia związanego z niewypłacalnością odpowiednio syndyk lub dłużnik, na wniosek wierzyciela, zawiadamia wierzyciela w terminie wyznaczonym w deklaracji Państwa umawiającego się, zgodnie z art. XXX pkt 3) czy:

a) naprawi uchybienia inne niż te, które wynikają z wszczęcia postępowania upadłościowego i zgodzi się na dotrzymanie wszystkich przyszłych zobowiązań wynikających z umowy i powiązanych dokumentów; lub

b) da wierzycielowi możliwość wejścia w posiadanie obiektu lotniczego, zgodnie z właściwymi przepisami.

3. Właściwe przepisy, o których mowa w lit. b) poprzedniego ustępu mogą pozwolić sądowi na wymaganie podjęcia wszelkich dodatkowych środków lub zapewnienie każdego dodatkowego poręczenia.

4. Wierzyciel musi wykazać swoją wierzytelność i udowodnić, że jego międzynarodowe zabezpieczenie zostało zarejestrowane.

5. Jeśli odpowiednio syndyk lub dłużnik nie zawiadomi wierzyciela, zgodnie z ust. 2, lub jeśli syndyk lub wierzyciel oświadczył, że da wierzycielowi możliwość wejścia w posiadanie obiektu lotniczego, ale tego nie czyni, sąd może umożliwić wierzycielowi wejście w posiadanie obiektu lotniczego na warunkach, które sąd może określić oraz wymagać podjęcia wszelkich dodatkowych środków lub zapewnienia każdego dodatkowego poręczenia.

6. Obiekt lotniczy nie może zostać sprzedany, gdy nie została wydana decyzja sądu w odniesieniu do wierzytelności i międzynarodowego zabezpieczenia.

Artykuł XII - Wsparcie w razie upadłości

1. Artykuł ten ma zastosowanie jedynie w Państwie umawiającym się, które złożyło deklarację zgodnie z art. XXX ust. 1.

2. Sądy Państwa umawiającego się, w którym znajduje się obiekt lotniczy, współpracują, zgodnie z prawem Państwa umawiającego się, w maksymalnym możliwym zakresie z zagranicznymi sądami i zagranicznymi syndykami przy wdrażaniu postanowień art. XI.

Artykuł XIII – Wyrejestrowanie i autoryzacja wniosku o eksport

1. Artykuł ten ma zastosowanie jedynie w Państwie umawiającym się, które złożyło deklarację zgodnie z art. XXX ust. 1.

2. W sytuacji, gdy dłużnik wydał nieodwołalną autoryzację wniosku o wyrejestrowanie i eksport zasadniczo w formie aneksu do niniejszego Protokołu i przedłożył taką autoryzację do rejestracji przez władze rejestrujące, autoryzacja jest zarejestrowana.

3. Osoba, na rzecz której wydano autoryzację („uprawniona strona”) lub inna osoba przez nią upoważniona jest jedyną osobą uprawnioną do stosowania środków określonych w art. IX ust. 1, wyłącznie zgodnie z autoryzacją i właściwymi przepisami ustawowym i wykonawczymi w zakresie bezpieczeństwa lotnictwa. Taka autoryzacja nie może zostać cofnięta przez dłużnika bez pisemnej zgody uprawnionej strony. Władze rejestrujące wycofują autoryzację z rejestru na wniosek uprawnionej strony.

4. Władze rejestrujące i inne organy administracji w Państwach będących stronami sprawnie współpracują z uprawnioną stroną i wspierają ją w stosowaniu tych środków, określonych w art. IX.

Artykuł XIV - Zmiana postanowień dotyczących domyślnych praw

1. Nabywca statek powietrzny na mocy zarejestrowanej sprzedaży nabywa zabezpieczenie na tym obiekcie wolnym od wszelkiego później nadanego zabezpieczenia i wszelkiego niezarejestrowanego zabezpieczenia, nawet jeśli nabywca posiada wiedzę na temat niezarejestrowanego zabezpieczenia.
2. Nabywca obiekt lotniczy nabywa zobowiązanie na obiekcie podlegającym zobowiązaniu zarejestrowanemu w momencie jego nabycia.
3. Na własność lub wszelkie inne prawo albo zabezpieczenie na silniku statku powietrznego nie ma wpływu jego instalacja na statku powietrznym lub wymontowanie z takiego statku.
4. Art. 29 ust. 7 Konwencji dotyczy elementu, innego niż obiekt, zainstalowanego na płatowcu, silniku statku powietrznego lub śmigłowca.

Artykuł XV - Zmiana postanowień dotyczących domyślnych praw

Stosuje się art. 33 ust. 1 Konwencji, tak jakby tuż po lit. b) dodano, co następuje:

„i c) dłużnik zgodził się na piśmie, niezależnie od tego, czy została udzielona zgoda przed cesją lub określony został cesjonariusz”

Artykuł XVI - Postanowienia dotyczące dłużnika

1. W przypadku braku naruszenia w myśl postanowień art. 11 Konwencji dłużnik ma prawo do spokojnego posiadania i użytkowania obiektu zgodnie z umową, w stosunku do:
 - a) wierzyciela i właściciela jakiegokolwiek zabezpieczenia, z którego dłużnik zostaje zwolniony zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji, lub w roli nabywcy, z art. XIV ust. 1 niniejszego Protokołu, chyba że i w zakresie, w jakim dłużnik uzgodnił co innego; i
 - b) właściciela zabezpieczenia, któremu prawo lub zabezpieczenie dłużnika podlega zgodnie z art. 29 ust. 4 lit. a) Konwencji, lub w roli nabywcy, z art. XIV ust. 2, o ile i tylko w zakresie, w jakim wspomniany właściciel się na to zgodził.
2. Żadne postanowienie Konwencji lub niniejszego Protokołu nie pomniejsza odpowiedzialności wierzyciela za naruszenie umowy, w ramach właściwych przepisów, o ile umowa ta dotyczy obiektów lotniczych.

Rozdział III

Postanowienia dotyczące rejestracji międzynarodowych zabezpieczeń w odniesieniu do obiektów lotniczych

Artykuł XVII - Organ nadzoru i Kierownik rejestru

1. Organ nadzoru to organ międzynarodowy określony w rezolucji przyjętej przez Konferencję dyplomatyczną zwołaną w celu przyjęcia Konwencji w sprawie majątku ruchomego i Protokołu w sprawie sprzętu lotniczego.
2. Jeśli organ międzynarodowy, o którym mowa w poprzednim akapicie nie jest w stanie lub nie wykazuje woli pełnienia funkcji organu nadzoru, należy zwołać konferencję Państw-sygnatariuszy i Państw umawiających się w celu wyznaczenia innego organu nadzoru.
3. Organom nadzoru oraz ich kadrze i pracownikom przysługuje immunitet chroniący przed procesami prawnymi i administracyjnymi zapewniony na mocy postanowień odnoszących się do organów międzynarodowych lub innych.

4. Organ nadzoru może powołać komisję ekspertów spośród osób nominowanych przez Państwa-sygnatariuszy i Państwa umawiające się i posiadające odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie oraz zobowiązać tą komisję do wspierania go w pełnieniu obowiązków.

5. Pierwszy Kierownik rejestru prowadzi Międzynarodowy rejestr przez okres pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu. Zatem Kierownik rejestru powinien być wybierany co pięć lat przez Organ nadzoru.

Artykuł – Pierwsze regulacje

Pierwsze regulacje ustanawia Organ nadzoru, tak by zaczęły obowiązywać wraz z wejściem w życie niniejszego Protokołu.

Artykuł XIX - Wyznaczenie punktów wejścia

1. Zgodnie z ust. 2, Państwa umawiające się mogą w każdej chwili wyznaczyć jednostkę lub jednostki na swoim terytorium jako punkt lub punkty wejścia, za pośrednictwem których są lub mogą być przekazywane do Międzynarodowego rejestru informacje wymagane w celu rejestracji, innej niż rejestracja informacji o zabezpieczeniu krajowym lub prawa, czy zabezpieczenia zgodnie z art. 40 Konwencji, które powstają zgodnie z przepisami innego państwa.

2. Wyznaczenie w ramach poprzedniego ustępu może umożliwić wykorzystanie wyznaczonego punktu wejścia lub wyznaczonych punktów wejścia dla informacji wymaganych do rejestracji, ale nie nakazuje go, w odniesieniu do silników statków powietrznych.

Artykuł XX - Dodatkowe zmiany w postanowieniach dotyczących rejestru

1. Dla celów art. 19 ust. 6 Konwencji, kryteriami przeszukiwania dla obiektów lotniczych powinna być nazwa producenta, numer seryjny i nazwa modelu nadane przez producenta, uzupełnione jeśli to konieczne w celach zapewnienia niepowtarzalności. Informacja uzupełniająca musi zostać określona w regulacjach.

2. Dla celów art. 25 ust. 2 Konwencji i w opisanych tam okolicznościach właściciel zarejestrowanego przyszłego międzynarodowego zabezpieczenia lub zarejestrowanej przyszłej cesji międzynarodowego zabezpieczenia lub osoba, na rzecz której przyszła sprzedaż została zarejestrowana, podejmuje środki, którymi dysponuje w celu doprowadzenia do usunięcia rejestracji nie później niż pięć dni roboczych od otrzymania wniosku opisanego we wspomnianym ustępie.

3. Opłaty, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. h) Konwencji należy ustalić tak, by pokryły uzasadnione koszty utworzenia, funkcjonowania i regulowania Międzynarodowego rejestru oraz uzasadnione koszty Organu nadzoru związane z pełnieniem przez niego funkcji, wykorzystywaniem uprawnień i wywiązywaniem się z obowiązków, o których mowa w art. 17 ust. 2 Konwencji.

4. Kierownik rejestru wykonuje scentralizowane zadania Międzynarodowego rejestru i zarządza nimi dwadzieścia cztery godziny na dobę. Poszczególne punkty wejścia działają co najmniej w godzinach urzędowania obowiązujących na ich terytorium.

5. Kwota ubezpieczenia lub finansowego poręczenia, o których mowa w art. 28 ust. 4 Konwencji nie jest, w każdym wypadku, niższa niż minimalna wartość obiektu lotniczego określona przez Organ Rejestru.

6. Żaden zapis Konwencji nie wyklucza możliwości, by Kierownik rejestru zapewnił sobie ubezpieczenie lub finansowe poręczenie obejmujące zdarzenia, za które nie jest odpowiedzialny na mocy art. 28 Konwencji.

Rozdział IV Jurysdykcja

Artykuł XXI - Zmiana postanowień dotyczących jurysdykcji

Dla celów art. 43 Konwencji i zgodnie z art. 42 Konwencji, sąd Państwa umawiającego się posiada jurysdykcję, w której obiektem jest śmigłowiec lub płatowiec należący do statku powietrznego, dla którego państwo to jest Państwem rejestracji.

Artykuł XXII – Uchylenie immunitetu głowy państwa

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, uchylenie immunitetu głowy państwa spod jurysdykcji sądów określonych w art. 42 lub art. 43 Konwencji lub odnoszące się do egzekwowania praw i zabezpieczeń odnoszących się do obiektu lotniczego na mocy Konwencji, jest wiążące i, jeśli inne warunki takiej jurysdykcji lub egzekwowania zostały spełnione, nadaje jurysdykcję lub umożliwia egzekwowanie, w zależności od przypadku.

2. Uchylenie na mocy poprzedniego ustępu musi zostać sporządzone na piśmie i zawierać opis obiektu lotniczego.

Rozdział V Związki z innymi konwencjami

Artykuł XXIII – Związek z Konwencją w sprawie międzynarodowego uznania praw dotyczących statków powietrznych

Konwencja, w przypadku państwa będącego stroną Konwencji w sprawie międzynarodowego uznania praw dotyczących statków powietrznych, podpisanej w Genewie w dniu 19 czerwca 1948 r., zastępuje tę konwencję w kwestiach odnoszących się do statków powietrznych, zgodnie z definicją statku powietrznego zawartą w niniejszym Protokole oraz obiektów lotniczych. Jednak, w odniesieniu do praw i zabezpieczeń nie objętych niniejszą Konwencją, Konwencja genewska nie może zostać zastąpiona.

Artykuł XXIV – Związek z Konwencją o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych

1. Konwencja, w przypadku państwa będącego stroną Konwencji **o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych**, podpisanej w Rzymie dnia 29 maja 1933 r., zastępuje tę konwencję w kwestiach odnoszących się do statków powietrznych, zgodnie z definicją statku powietrznego zawartą w niniejszym Protokole.

2. Państwo umawiające się we wspomnianej Konwencji deklaruje, w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, że nie będzie stosować niniejszego artykułu.

Artykuł XXV – Związek z Konwencją UNIDROIT o międzynarodowym leasingu finansowym

Konwencja zastępuje Konwencję UNIDROIT o międzynarodowym leasingu finansowym, podpisaną w Ottawie, dnia 28 maja 1988, w kwestiach odnoszących się do obiektów lotniczych.

Rozdział VI Postanowienia końcowe

Artykuł XXVI – Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie, przystąpienie

1. Niniejszy Protokół będzie otwarty do podpisu dla państw w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r. biorących udział w Konferencji dyplomatycznej zwołanej w celu przyjęcia Konwencji w sprawie majątku ruchomego i Protokołu o statkach powietrznych, odbywającej się w Kapsztadzie od 29 listopada do 16 października 2001 r. Po 16 października 2001 r., niniejszy protokół będzie otwarty do podpisu dla wszystkich państw w siedzibie Międzynarodowego Instytutu Unifikacji Prawa Prywatnego (UNIDROIT) w Rzymie do momentu wejścia w życie zgodnie z art. XXVIII.
2. Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez państwa, które go podpisały.
3. Każde państwo, które nie podpisze Protokołu może do niego przystąpić w dowolnym momencie.
4. Ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przyjęcia dokonuje się przez złożenie formalnego instrumentu w tej kwestii u Depozytariusza.
5. Państwo nie może stać się stroną niniejszego Protokołu, o ile nie zostało wcześniej stroną Konwencji.

Artykuł XXVII - Regionalne organizacje integracji gospodarczej

1. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, w skład której wchodzi suwerenne państwa i która obejmuje zakresem swoich kompetencji niektóre kwestie uregulowane niniejszym Protokołem, może podpisać, przyjąć, zatwierdzić lub podpisać niniejszy Protokół. W takim wypadku Regionalna organizacja integracji gospodarczej posiada prawa i obowiązki Państwa umawiającego się, w takim wymiarze, w jakim Organizacja ta posiada kompetencje nad kwestiami regulowanymi niniejszym Protokołem. Jeśli liczba Państw umawiających się jest istotna dla niniejszego Protokołu, wtedy Regionalna organizacja integracji gospodarczej nie jest liczona jako Państwo umawiające się poza państwami członkowskich, które są Państwami umawiającymi się.
2. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, w momencie podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, składa deklarację do Dyspozytariusza określającą kwestie uregulowane niniejszym Protokołem, co do których kompetencja została przeniesiona na tę Organizację przez państwa członkowskie. Regionalna organizacja integracji gospodarczej niezwłocznie informuje Dyspozytariusza o wszelkich zmianach w podziale kompetencji, włączając przeniesienie kompetencji określone w deklaracji, na mocy niniejszego ustępu.
3. Jakikolwiek odniesienie w niniejszym Protokole do „Państwa umawiającego się” lub „Państw umawiających się” lub „Państwa będącego stroną” lub „Państw będących stroną” odnosi się również do Regionalnej organizacji integracji gospodarczej, jeśli zachodzi taka potrzeba.

Artykuł XXVIII – Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po trzech miesiącach od daty złożenia ósmego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, między państwami, które złożyły takie instrumenty.
2. W przypadku innych państw niniejszy Protokół wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po trzech miesiącach od daty złożenia instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł XXIX – Jednostki terytorialne

1. Jeśli Państwo umawiające się posiada jednostki terytorialne, w których stosuje się różne systemy prawne w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym protokołem, może ono, w momencie ratyfikacji, akceptacji, zgody oraz przystąpienia do niniejszego Protokołu, oświadczyć, że niniejszy Protokół obejmuje wszystkie jednostki terytorialne lub jedną lub kilka z nich oraz może zmienić swoją deklarację składając inną w dowolnym momencie.
2. Każda taka deklaracja powinna wyraźnie określać jednostki terytorialne, w stosunku do których Protokół ma zastosowanie.
3. Jeśli Państwo umawiające się nie złożyło żadnej deklaracji na mocy ust. 1, niniejszy Protokół stosuje się do wszystkich jednostek terytorialnych tego państwa.
4. Jeśli Państwo umawiające się pragnie, by niniejszy Protokół obejmował jedną lub więcej jednostek terytorialnych, deklaracje, na które pozwala niniejszy Protokół powinny zostać złożone w odniesieniu do każdej takiej jednostki terytorialnej, a deklaracje złożone w odniesieniu do jednej jednostki terytorialnej mogą być inne od tych złożonych w odniesieniu do innej jednostki terytorialnej.
5. Jeśli na mocy deklaracji określonej w ust. 1, niniejszy Protokół obejmuje jedną lub więcej jednostek terytorialnych państwa będącego stroną:
 - a) uznaje się, że dłużnik znajduje się w Państwie umawiającym się tylko wtedy, gdy został on utworzony lub założony na mocy prawa obowiązującego w jednostce terytorialnej, która podlega postanowieniom Konwencji i niniejszego Protokołu lub jeśli jego siedziba lub siedziba statutowa, miejsce podejmowania decyzji, miejsce prowadzenia działalności lub miejsce zamieszkania znajduje się w obrębie jednostki terytorialnej podlegającej Konwencji i niniejszemu Protokołowi.
 - b) jakiegokolwiek odwołanie do lokalizacji obiektu w Państwie umawiającym się odnosi się do lokalizacji obiektu w jednostce terytorialnej podlegającej Konwencji i niniejszemu Protokołowi; i
 - c) jakiegokolwiek odwołanie do organów administracyjnych w Państwie umawiającym się należy rozumieć jako odwołanie do organów administracyjnych posiadających jurysdykcję w danej jednostce terytorialnej podlegającej Konwencji i niniejszemu Protokołowi i jakiegokolwiek odwołanie do rejestru krajowego w Państwie umawiającym się należy rozumieć jako odwołanie do obowiązującego rejestru statków powietrznych lub do władz rejestrujących posiadających jurysdykcję w jednostce terytorialnej lub jednostkach terytorialnych podlegających Konwencji i niniejszemu Protokołowi.

Artykuł XXX – Deklaracje odnoszące się do określonych postanowień

1. Państwo umawiające się może w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że będzie stosować jeden lub więcej niż jeden spośród art. VIII, XII i XIII niniejszego Protokołu.

2. Państwo umawiające się może w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że będzie stosować, w całości lub w części, art. X niniejszego Protokołu. Jeśli złoży taką deklarację w odniesieniu do art. X ust. 2, musi określić wymagany w nim okres czasu.

3. Państwo umawiające się może w momencie ratyfikacji, akceptacji, zgody oraz przystąpienia do niniejszego Protokołu, oświadczyć, że będzie stosować całą opcję A lub całą opcję B z art. XI i w takim wypadku określi rodzaje postępowania, o ile istnieją, które obejmować będzie Opcja A i rodzaje postępowania, o ile istnieją, które obejmować będzie Opcja B. Państwo umawiające się składające deklarację na mocy niniejszego ustępu określa okres czasu wymagany przez art. XI.

4. Sądy Państw umawiających się stosuje art. XI zgodnie z deklaracją złożoną przez Państwo umawiające się, które jest główną jurysdykcją w zakresie upadłości.

5. Państwo umawiające się może w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego, oświadczyć, że nie będzie stosować, w całości lub w części, postanowień art. XXI. Deklaracja określa na jakich warunkach właściwy artykuł będzie miał zastosowanie, w przypadku gdy będzie się on stosował w części, albo jakie inne formy środków tymczasowych będą stosowane.

Artykuł XXXI - Deklaracje na mocy Konwencji

Deklaracje złożone na mocy Konwencji, włączające deklaracje na mocy art. 39, 40, 50, 53, 54, 55, 57, 58 i 60 Konwencji, uznaje się również za złożone na mocy niniejszego Protokołu, chyba że ustalono inaczej.

Artykuł XXXII - Zastrzeżenia i deklaracje

1. Do niniejszego Protokołu nie można zgłaszać żadnych zastrzeżeń, natomiast deklaracje dozwolone na mocy art. XXIV, XXIX, XXX, XXXI, XXXIII i XXXIV można składać zgodnie z postanowieniami tych artykułów.

2. O każdej deklaracji, kolejnej deklaracji lub wycofaniu deklaracji złożonej na mocy niniejszego Protokołu powiadamia się na piśmie Depozytariusza.

Artykuł XXXIII – Kolejne deklaracje

1. Państwo będące stroną może złożyć kolejną deklarację, z wyjątkiem deklaracji zgodnej z art. XXXI dozwolonej na mocy art. 60 Konwencji, w każdej chwili po dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu w przypadku tego państwa, zawiadamiając o tym Depozytariusza.

2. Każda taka kolejna deklaracja zaczyna obowiązywać pierwszego dnia następnego miesiąca po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza. Jeśli w zawiadomieniu określono dłuższy okres do obowiązywania deklaracji, deklaracja zaczyna obowiązywać po upływie określonego w nim okresu, po otrzymaniu zawiadomienia przez Depozytariusza.

3. Bez względu na poprzedni ustęp niniejsza niniejszy Protokół nadal stosuje się, jak gdyby nie złożono kolejnych deklaracji, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed datą rzeczywistego wdrożenia takiej kolejnej deklaracji.

Artykuł XXIV - Wycofanie deklaracji

1. Każde Państwo będące stroną, które złożyło deklarację na mocy niniejszego Protokołu, z wyjątkiem deklaracji zgodnej z art. XXXI dozwolonej na mocy art. 60 Konwencji, może

wycofać ją w każdej chwili, zawiadamiając Depozytariusza. Każde takie wycofanie zaczyna obowiązywać pierwszego dnia następnego miesiąca po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza.

2. Bez względu na poprzedni ustęp niniejszy Protokół nadal stosuje się, jak gdyby nie wycofano deklaracji, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed datą rzeczywistego wycofania.

Artykuł XXXV - Wypowiedzenie

1. Każde Państwo będące stroną może wypowiedzieć niniejszy Protokół, zawiadamiając o tym na piśmie Depozytariusza.

2. Każde takie wypowiedzenie zaczyna obowiązywać pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie dwunastu miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia przez Depozytariusza.

3. Bez względu na poprzednie ustępy niniejszy Protokół nadal stosuje się, jak gdyby nie złożono żadnego wypowiedzenia, do wszystkich praw i zabezpieczeń powstałych przed datą wejścia w życie takiego wypowiedzenia.

Artykuł XXXVI — Konferencje poświęcone przeglądowi, poprawki i odnośne kwestie

1. Depozytariusz przygotowuje, w porozumieniu z Organem nadzoru, co rok lub w innym okresie, którego mogą wymagać okoliczności, sprawozdania dla Państw będących stroną, dotyczące sposobu, w jaki międzynarodowy system ustanowiony w niniejszej Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem, działał w praktyce. Przygotowując takie sprawozdania, Depozytariusz uwzględnia sprawozdania Organu nadzoru dotyczące funkcjonowania międzynarodowego systemu rejestracji.

2. Na wniosek nie mniej niż dwudziestu pięciu procent Państw będących stroną Depozytariusz zwołuje od czasu do czasu konferencję Państw będących stronami poświęconą przeglądowi, w porozumieniu z Organem nadzoru, w celu przeanalizowania:

a) funkcjonowania w praktyce Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem i jej skuteczności w ułatwianiu finansowania opartego na aktywach lub leasingu obiektów objętych jej postanowieniami;

b) wykładni sądowej i zastosowania postanowień niniejszego Protokołu oraz regulacji;

c) funkcjonowania międzynarodowego systemu rejestracji, działań Kierownika rejestru i nadzorowania go przez Organ nadzoru, z uwzględnieniem sprawozdań Organu nadzoru; i

d) czy wskazane są jakiegokolwiek poprawki do niniejszego Protokołu lub ustaleń dotyczących Międzynarodowego rejestru.

3. Każda poprawka do niniejszego Protokołu zostaje zatwierdzona większością co najmniej dwóch trzecich Państw będących stronami, uczestniczących w Konferencji, o której mowa w poprzednim ustępie; następnie poprawka ta wchodzi w życie w odniesieniu do Państw, które ratyfikowały, przyjęły lub zatwierdziły tę poprawkę po ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu Konwencji przez cztery Państwa, zgodnie z postanowieniami art. XXIII dotyczącego jej wejścia w życie.

Artykuł XXXVII – Depozytariusz i jego funkcje

1. Instrumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, należy złożyć w Międzynarodowym Instytucie Unifikacji Prawa Prywatnego (UNIDROIT), które niniejszym zostaje wyznaczona Depozytariuszem.

2. Depozytariusz powinien:

- a) informować wszystkie Państwa umawiające się o:
 - i) każdym nowym podpisaniu lub złożeniu instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wraz z ich datą;
 - ii) dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu;
 - iii) każdej deklaracji sporządzonej zgodnie z niniejszym Protokołem wraz z jej datą;
 - iv) wycofaniu lub zmianie jakiegokolwiek deklaracji, wraz z jej datą; i
 - v) zawiadomieniu o każdym wypowiedzeniu niniejszego Protokołu wraz z jego datą i datą, kiedy zaczyna ono obowiązywać;
- b) przekazać uwierzytelnione odpisy niniejszego Protokołu wszystkim Państwom umawiającym się;
- c) zapewnić Organowi Nadzoru i Kierownikowi rejestru odpis każdego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wraz z datą ich złożenia, każdej deklaracji lub wycofania lub zmiany deklaracji i każdego zawiadomienia o wypowiedzeniu wraz z datą zawiadomienia, tak by informacje w nich zawarte były bez trudu i całkowicie dostępne; i
- d) pełnić inne ogólnie przyjęte dla Depozytariuszy funkcje.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie upoważnieni, Pełnomocnicy, podpisali niniejszy Protokół.

SPORZĄDZONO w Kapsztadzie, dnia szesnastego listopada dwa tysiące pierwszego roku w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim i hiszpańskim, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne, autentyczność ta stanie się prawomocna po weryfikacji zgodności tekstów w ciągu dziewięćdziesięciu dni przez Wspólny Sekretariat Konferencji upoważniony przez Przewodniczącego Konferencji.